GRANIȚA ÎNSÂNGERATĂ

de

ZANE GREY

— EDITURA PODEANU — LEI 25+1

COLECŢIA CELOR 4 AŞI

Nr. 4

ZANE GREY

GRANIŢA ÎNSÂNGERATĂ

V.1.0

V.1.0

Traducere de D. E. Calvocorescu

Editura PODEANU

Bucureşti

PROLOG

I

Un chip privea cercetător spre Cameron, un chip de femeie. Era aici, aproape, în mijlocul flăcărilor ce se înălţau în vâlvătăi uriaşe în faţa lui.

La aceasta oră târzie din noapte, deşertul era cuprins de o tăcere de moarte şi în mijlocul acestei linişti sinistre, în spiritul lui Cameron se îngrămădeau una peste alta, amintirile unui trecut îndepărtat, unui cămin fericit, la Peoria, unde îşi distrusese viaţa pentru o femeie, pe care o înşelase, o pierduse şi o iubise prea târziu. Era acum căutător de aur, vânător al tăcerii, îndrăgostit de această imensitate aspră a deşertului; şi toate acestea pentru că voia să fie singur, numai cu amintirile lui ca unic tovarăş de trai.

Un urlet îi întrerupse subit reflecţiile. Întinse urechea. Un vânt uşor sufla prin cenuşă, împrăştiind scântei şi gonind până departe fumul ce dispărea în întunecimea deasă a nopţii. Armăsarul lui ciuli urechile. Strigătul coiotului, fiara obişnuită a deşertului, îi întrerupsese tăcerea. Cameron se ridică, straniu, sălbatec, dezolat, nu de urletul unei bestii care dă târcoale lagărelor pentru a apuca ceva din firimiturile rămase, ci pentru că asta însemna deşertul, noaptea, tăcerea…

Când urletul încetă, teribila tăcere a imensităţii sălbatice cuprinse din nou pe Cameron, dar strigătul sinistru avu un ecou neaşteptat în sufletul lui. El şi fiara vagabondă erau *fraţii.*

Un nou zgomot, de asta dată metalic răsună printre bolovanii împrăştiaţi prin deşert şi scârţâitul nisipului sub copitele unui cal făcură pe Cameron să apuce cu hotărâre carabina şi să cerceteze cu ochii sclipitori în bătaia

flăcărilor, în întunerecul de nepătruns. Ştia că se găseşte în apropierea frontierei sângeroase dintre Sonora şi Arizona, şi că prospectorul care se avântă în mijlocul deşertului torid, avea de înfruntat pericole ameninţătoare.

Siluete sumbre se apropiară de lagărul lui singuratic; şi în curând se lămuriră a fi acelea ale unui alb, îmbrăcat în portul obişnuit al pustietăţilor şi a unui cal, încărcat peste măsură.

— *Hello!* strigă omul, îndată ce se opri şi după ce aruncă o privire cercetătoare în jur. Ţi-am văzut focul. Pot rămâne aici peste noapte?

Cameron aplecă capul afirmativ, după ce salută pe străin, un prospector ca şi el, fără îndoială. Întreruperea aceasta a visurilor lui îi displăcu, dar trebuia să respecte legea deşertului.

Străinul mulţumi, îşi descărcă armăsarul şi-şi pregăti mâncarea. Mişcările îi erau încete, metodice.

Cameron îl privea încă ostil, dar cu o curiozitate dintre în ce mai mare. Focul începuse aproape să se stingă şi el aruncă un braţ de uscături spre a-l întreţine. Aruncând încă o privire asupra intrusului, observă că era un bătrân cu părul alb, dar ai cărui umeri, deşi puţin îndoiţi, arătau o forţă puţin obişnuită.

— Cauţi aur? întrebă Cameron…

Străinul înălţă capul, parcă surprins de a auzi o voce omenească. Răspunse că nu şi cei doi oameni mai schimbară câteva vorbe. Dar era lămurit că bătrânul prefera să tacă şi Cameron înţelese. El surâse vag şi privi mai atent această faţă zbârcită şi întunecată. Era fără îndoială unul din acei prospectori a căror sete de aur îi împingea în deşert. Cameron simţi că între acest om şi el exista o afinitate ascunsă, vagi şi nedefinită, poate născută dintr-un raport adânc, incomprehensibil, având rădăcini într-un trecut îndepărtat.

O senzaţie uitată de multă vreme redeşteptă în sufletul lui Cameron, uitată de atât de mult timp, încât n-ar fi putut s-o recunoască. Dar ea era foarte apropiată de *durere.*

II

— Spune-mi, prietene, întrebă Cameron deodată, ce te-a făcut să fugi în deşert?

— Am aerul unui om fugărit?

— Nu. E o impresie a mea. Ai venit aici pentru a uita?

— Da.

— Ah! făcu puţin îmblânzit Cameron.

I se păru că ştia asta cu mult înainte de a i-o spune bătrânul. Văzu apoi pe acesta că se ridică şi că începe să se plimbe puţin nervos, prin faţa focului, cu paşi rari şi ritmaţi, fără să se oprească şi nici să ridice ochii din pământ, pierdut într-o reverie adâncă.

Cameron privindu-l, simţi că-l cuprinde şi pe el neliniştea chinuitoare a sufletului său plin de pasiune dureroasă pentru femeia iubită, care acum nu mai putea fi a lui. Şi el venise în deşert pentru a uita! Cu toate acestea mereu îi apărea în faţa ochilor tânăra fată cu părul de aur, cu ochii ca cerul, cu pielea că laptele şi suplă ca o gazelă. Plecase să uite dar niciodată n-o putuse uita. Remuşcările îl rodeau neîntrerupt, făcându-l să sufere cumplit. Cameron se ridicase şi el, şi începu să se plimbe de colo până colo, imitând pe străin.

Luna roşiatică lumina uşor deşertul, al cărui nisip scânteia în mii de culori. Bolta cerească presărată de stele sclipitoare, părea fără limite. Deşertul se întindea până la orizont, tăcut, auster şi sinistru. Urletele coioţilor făceau să tresară şi pe cei mai curagioşi oameni amintindu-le miile de vieţi ce rămăseseră în aceste pustietăţi, fără apă, fără cel mai mic vânat pentru că se încumetaseră să-l înfrunte. Şi moartea le apăruse în faţă, cu coasa ei secerătoare…

Cameron se opri brusc şi se adresă străinului:

— Cred că am putea să ne întovărăşim în străbaterea deşertului şi am uita poate ceea ce ne frământă… O femeie a fost cauza fugii mele în deşert, căci acesta e singurul loc unde pot uita.

— Eşti căsătorit? întrebă celălalt.

— Da…

O lungă tăcere urmă. O adiere uşoară suflă printre ei. Ridicând nisipul într-un nour alburiu, acoperind aproape cu totul focul.

— Am avut o fată, începu bătrânul. Nevastă-mea a murit născând-o şi eu… eu nu ştiam cum se creşte o fată. Asta… a fost nenorocirea mea.

— Ei bine! făcu Cameron, puţin tulburat de vorbele străinului, căci îi amintea propria lui poveste.

— Ei bine!… Fata mea era frumoasă şi liberă să facă ce-i place. Tinerii o înconjurau cu înfocare. Presupuneam că era în stare să se apere singură, căci eu lipseam de multe ori de acasă, lucrând prin diferite oraşe. Ea a avut o legătură strânsă cu un nemernic şi n-am ştiut decât prea târziu… Acesta îi făgăduise s-o ia în căsătorie, dar dispăru pentru totdeauna… Când ruşinea fetei mele deveni cunoscută tuturor, ea părăsi casa părintească plecând spre West. După câtva timp auzii vorbindu-se despre ea. Trăia în mod cinstit, lucrând pentru copilul ei… Trecu o vreme oarecare; nimic nu mă mai reţinea. Şi atunci, plecai la rândul meu spre West. Mişelul care o înşelase se afla şi el prin aceleaşi meleaguri. Acum… sunt în căutarea lui, pentru a-l ucide. I-am pierdut însă urma, ca şi pe-a fiicei mele, căci plecase din locul unde trăia, gonită de amintirea trecutului ei.

— Da, o nenorocire foarte tristă, spuse Cameron, făcând un efort ca să se stăpânească. — Spune-mi, prietene, în ce loc s-a întâmplat asta?

— În Illinois, la Peoria…

— Şi… numele tău? continuă Cameron cu voce răguşită.

— Warren… Jonas Warren.

Numele atinse pe Cameron ca o măciucă în creştetul capului. Se sculă ţeapăn, subit încordat, ca oamenii loviţi de glonţ în plină inimă. Murmură câteva cuvinte nearticulate şi se retrase în umbră. Totuşi, nu fu descoperit, cu toată agitaţia lui. Căci Warren rămăsese în acelaşi loc, lângă foc, cu capul în piept, adâncit în gândurile lui negre, aproape uitând cu totul de tovarăşul lui.

Cameron se duse puţin mai departe, în obscuritatea

nopţii, cu sângele zvâcnindu-i puternic în urechi şi murmurând neîncetat.

— Dumnezeu al nenorocirii! Fatalitate! Nell era fata lui!

III

Cameron se simţea peste măsură de tulburat. Era lucrul., cel mai nesuferit din lume ca, printre milioane de alte fiinţe omeneşti, doi oameni care nu se întâlniseră niciodată, să fie împinşi în deşert din cauza aceleiaşi femei. Trecutul nu-i dădea pace şi simţea că asta are să ţină până la moarte. Ceea ce îi mai dăduse puţin gust pentru viaţă, era puterea de a străbate aceste locuri sălbatice, unde nici un ochi omenesc nu-l vedea şi, poate nu-i dezvăluia secretul lui. Şi întâmplarea, fatalitatea mai bine spus, îl pusese faţă-n faţă cu tatăl aceleia căruia el îi zdrobise inima.

Suferinţa lui Cameron deveni insuportabilă. O voce nevăzută îi striga să destăinuiască bătrânului adevărata lui identitate. Warren l-ar ucide poate, dar nu frica de moarte îl împiedica.

O văzuse de prea multe ori în faţă. Era gândul că va adăoga încă o tortură groaznică acestui om care suferea de-atâta vreme. În orice caz, va încerca să repare răul făcut, aşa cum va putea.

Cameron îşi îndreptă gândurile spre tânăra fată. Ea trăia acolo în depărtare, în orizontul îndepărtat din West. Nell îşi refăcuse viaţa zdrobită... Şi acum lupta pentru fericirea copilului ei? Nefericita Nell! Cameron îşi simţi trupul cuprins de fiori, de o durere fizică neobişnuită, datorită emoţiei născută dintr-un sentiment straniu, nedefinit.

Se întoarse lângă foc, încercând să găsească o linie de conduită, Warren stătea în acelaşi loc şi aproape nici nu băgase în seamă întoarcerea lui; probabil că nici nu observase că rămăsese câtva timp singur...

Cameron întrerupse tăcerea:

— Warren, povestea ta m-a făcut să reflectez mult.

Trebuie să-ţi vorbesc acum şi despre mine… Ascultă! În tinereţea mea – şi asta îmi pare atât de îndepărtat, deşi nu-s decât câţiva ani – eram un om din care pasiunile făceau tot ce voiau. Am provocat o mare nenorocire celei mai cinstite şi mai frumoase fete pe care am cunoscut-o. Am plecat apoi, fără să-mi închipui că ar putea avea urmări mişelia mea. Puţin mai târziu, simţii că o iubeam cu adevărat. Apoi, primii o scrisoare pe care ar fi trebuit s-o primesc cu câteva luni mai înainte şi în care fata mă ruga să vin s-o salvez în grabă. Pe jumătate nebun de remuşcări şi de teamă, îmi procurai un certificat de căsătorie şi plecai spre oraşul unde locuia. Dar… nu o măi găsi. Părăsise oraşul de câteva săptămâni. Nişte prieteni mă înştiinţară că trebuia să mă păzesc de tatăl ei… Reuşii însă, în cele din urmă s-o regăsesc şi să mă căsătoresc cu ea. Dar era prea târziu! Ea nu mai voia să trăiască cu mine şi mă părăsi. Am vrut s-o urmez în West unde se refugiase, însă n-am mai găsit-o niciodată…

Warren asculta, puţin aplecat înainte, cu ochii fixaţi pe cei ai lui Cameron, ca pentru a căuta urmele celei mai neînsemnate remuşcări, care l-ar fi făcut mai puţin de dispreţuit, Cameron susţinu privirea fără să clipească, apoi reluă:

— Ştii, desigur, că oamenii ce trăiesc în deşerturi îşi pierd numele, identitatea de altă dată. Nu vei fi deci surprins dacă vei afla că numele meu nu este Cameron, aşa cum sunt poreclit.

Warren se îndreptă din şale, cu ochii scânteietori şi ascultă mai departe.

Cameron avu senzaţia că inima caută să-l spargă pieptul.

Se simţi îngheţat, ca şi cum în vine i-ar fi curs gheaţă, nu sânge, şi trebui să facă un efort vizibil, pentru a continua aproape şoptind…

— Warren, eu sunt omul pe care-l cauţi… Sunt Burton, amantul fetei tale, a lui Nell!

Bătrânul cu părul sur, dintr-un salt fu în picioare şi apucă pe Cameron de gât. Acest atac brusc şi durerea provocat de degetele de fier ale lui Warren, făcură pe Cameron să-şi

dea seama de pericol, înainte de a fi prea târziu. Se zbătu ca un disperat, pentru a nu fi aruncat la pământ, strigând aproape sugrumat.

— Warren!… Opreşte-te!… Am salvat copilul!… Am certificatul de căsătorie!… L-am păstrat ca dovadă…

Cameron simţi că un fior electric trece prin trupul lui Warren. Repetă încă odată disperat, ceea ce spusese. Warren, cedând unei forţe irezistibile, liberă pe tânăr din strânsoarea ucigaşă şi, clătinându-se pe picioare, se dădu. Îndărăt, bătând aerul cu braţele. Faţa îi părea acoperită de un văl întunecos şi sinistru.

— Warren! Ascultă! continuă din nou Cameron. M-am căsătorit cu Nell. Am salvat-o!…

Bătrânul scoase un strigăt ascuţit şi Cameron fugi printre stânci. Când se întoarse, Warren se aşezase lângă foc şi părea că-şi revenise în fire. Vorbi şi glasul lui luă un ton mai grav.

Ridicându-se de jos, stinseră focul şi se pregătiră de plecare. Nici un cuvânt în privinţa lui Nell nu se mai pronunţă. Înaintând tăcuţi prin întuneric, păreau două fantome împovărate de o imensă greutate sufletească…

IV

A doua zi de dimineaţă, soarele apăru înconjurat de un nor roşu, sinistru.

— Miroase a furtună, spuse Cameron. Nisipul se urcă în aer.

Mai merseră o milă. Un val galben se apropia fulgerător de ei. Un şuierat ascuţit îi asurzi aproape. Warren descălecă şi descărcă caii, Cameron cerceta cu ochii neliniştiţi zarea.

Se culcară la pământ şi se acoperiră cu păturile. Se scurse câtva timp. Nisipul îi biciuiau fără cruţare. Cameron şi Warren udară nişte cârpe şi-şi acoperiră capetele care clocoteau în flăcări, de căldura înăbuşitoare ce domnea în aer. Nisipul îi acoperea fără încetare, şi erau nevoiţi să

muncească din greu pentru a-l da deoparte. Firele mărunte de nisip le intra în ochi, în nas, în gură, silindu-i mereu să fie în continuă mişcare, ceea ce era bine căci se lăsase un frig de moarte.

Vreme de trei ore luptară vajnic cu seceta necruţătoare a morţii.

Când încetă furtuna, erau ca năuciţi, cu ochii roşii şi trăsăturile crispate.

După ce se ridicară de jos, Warren scoase un strigăt de spaimă. Caii dispăruseră. Fie că se salvaseră cu fuga, fie că fuseseră acoperiţi de nisip, cert este însă că nu se mai vedeau.

Suflul morţii plutea în aer. Cameron şi Warren nu mai îndrăzneau să se privească. Ştiau soarta ce-i aştepta, O singură speranţă le mai rămăsese: să găsească un izvor de apă. Toată ziua şi toată noaptea merseră mereu. Erau frânţi de oboseală şi ochii le străluceau ca luciri sălbatece.

Ziua următoare îi găsi într-o câmpie imensă, nesfârşit de lungă, şi fără nici un adăpost contra zăpuşelii insuportabile. Warren începuse să se clatine pe picioare ca un om beat. Cameron îl susţinu şi-şi continuară drumul.

Deodată, Warren se prăbuşi. Îşi sleise puterile. Cameron, descurajat, se aşeză lângă el. Buzele li erau arse de sete, şi şi-ar fi dat bucuros viaţa pentru o picătură de apă.

— Nu mai pot! murmură el. Simt că-mi voi pierde minţile.

Soarele se înălţase până deasupra capului, aruncând suliţe de foc deasupra deşertului arzător. Capul îi era în flăcări, tâmplele îi zvâcneau teribil, în gât simţea o durere îngrozitoare… Setea nu-i dădea pace. Nisipul strălucea, luându-i aproape cu totul vederea, orbindu-l…

Cu un geamăt uşor, se lungi pe nisip şi cu o disperare uriaşă începu să scormonească adânc, tot mai adânc. Furiile parcă pusese stăpânire pe el. Scrâşnea din dinţi la fiecare opintire, şi icnea nervos, ca într-o luptă uriaşă. Warren, cu ochi înroşiţi de dogoare, îl privea sălbatec.

Un singur gând îi frământa: apa.

Brusc Cameron se opri scoţând un strigăt:

— Warren! urlă el. Priveşte, priveşte! Aur!… Aur!…

Dar bătrânul, ale cărui speranţe se spulberaseră odată cu această descoperire, dădu ochii peste cap şi căzu moale, ca un sac gol. Cameron simţi că sângele i se urcă în cap năvalnic, acoperindu-i nemilos conştiinţa.

— Aici mi-e sfârşitul! se gândi el fără nici un pic de remuşcare.

— Ca prin vis, îi apăru în faţă chipul de femeie care-l urmărise toată viaţa. Era aici, în faţa lui, şi-l privea cu reproş. Cameron scoase un strigăt răguşit şi încercă să alunge viziunea îndepărtând-o cu braţele. Apoi, începu să se roage cu înfocare, implorând Divinitatea să aibă grijă de nevasta şi copilul lui, să le conducă paşii până aici, să se bucure de fericirea pe care le-o va da aurul.

Un singur gând îi mai trecu prin creier. Cu greutate vâră mâna în buzunar, căutând ceva. Scoase o bucată de hârtie, apoi, cu cuţitul îşi făcu o zgârietură pe antebraţ şi cu lama cuţitului muiată în sânge mâzgăli câteva cuvinte pe hârtie.

Îndată ce ultimul cuvânt fu scris, Cameron simţi că se află la capătul puterilor. Capul îi fu cuprins de un fel de vârtej.

O ceaţă deasă i se puse pe ochi, împiedicându-l să vadă măcar la un pas. Gâtlejul îi era uscat. Vru să strige, dar nu scoase decât un mormăit răguşit Cu an gest sălbatec duse la gură mâna la care se tăiase şi supse cu aviditate sângele ce-i curgea în picături mici. Acest efort îl slăbi şi mai mult; cu un horcăit groaznic, alunecă moale peste trupul neînsufleţit al lui Warren. O străfulgerare îi străbătu totuşi mintea. Hârtia! Cu un gest aproape mecanic, scoase tabachera din buzunar şi pe dibuite vârî hârtia înăuntru. Şi asta fu tot. Mâna refuză să se mai supună voinţei creierului, şi căzu jos, cu un zgomot sec.

Se sfârşise!

...În imensitatea sinistră a deşertului, tăcerea acoperi totul. Majestoşi, doi vulturi zburau în cercuri largi, deasupra lor.

1. VECHI PRIETENI

Richard Gale se gândea că venirea lui în West fusese provocată de tatăl său, care-i prezisese că toată viaţa lui are să fie un puturos şi un visător, şi o să rătăcească prin lume, fără vreun scop precis, fără idealuri, din cauza inacţiunii lui.

Tânărul voise să-i arate că nu era aşa, şi acesta era motivul care adusese pe Gale la frontieră. De câtăva vreme, ziarele dădeau noutăţi asupra revoluţiei mexicane, despre războiul de *guerillas*[1], despre cowboy americani care se luptau cu rebelii, despre cavaleria Statelor Unite care patrula la graniţa şi însfârşit, despre istorisiri sălbatice cu bandiţii şi atacuri îndrăzneţe.

Gale însă, ascultând toate aceste veşti, rămase sceptic. Dar, cum ocazia, precum şi viaţa lui aventuroasă petrecută în Montana, Wyoming şi Colorado, de când plecase de acasă, îi oferea un nou prilej de a trăi mai intens, se hotărî să plece spre Sud, spre graniţa Arizonei, unde spera să găsească aventuri, care să dovedească părinţilor lui că ştie ce e viaţa. Ştia foarte bine cea ce-l aştepta la frontieră. Luni întregi de vagabondaj, prin deşerturi imense şi sterile, cu speranţa că va da peste un loc care-i va conveni şi unde să se stabilească…

Într-o seară a lunii Octombrie, Gale îşi făcu intrarea în Casita, surprins de faptul că era un oraş destul de important.

O mulţime gălăgioasă de mexicani, cu uriaşe sombrero-uri îi apăru în cale, la intrarea în oraş, Gale, avu impresia că se află într-o ţară străină, dar în curând zări mai mulţi oameni de aceiaşi naţionalitate, dintre care, unul consfinţi, la cererea lui, să-i arate un han. Pe drum, acesta îl lămuri că partea cea mai puţin importantă a Casitei aparţinea Arizonei, iar cealaltă Mexicului. Oraşul avea mai multe mii da locuitori, care în maioritate, locuiau la capătul de sud al

[1] Hărţuială

străzii principale, ţinea loc de frontieră. Călăuza tânărului mai adăugă că rebelii intrau chiar ziua mare în oraş, şi atunci domnea o agitaţie febrilă.

Gale se afla fără nici un dolar în buzunar şi sfătui pe acesta să-l ducă la un, han modest. Când, în cele din urmă, intră într-unul, vederea consumatorilor care se înghesuiau la tejghea, îl făcu să-şi dea seama că îmbrăcămintea lui nu se acomoda deloc cu acest ţinut sălbatec şi gândul că trebuia să-şi facă rost, de altele prin orice mijloc, deveni atât de stăruitor, încât aproape îl obseda.

— Drace! îi spuse el. N-am o lescaie. Tata mi-a spus că nu sunt bun de nimic şi că mă voi întoarce acasă fără nici un dolar... Şi-mi pare că are dreptate. Nu prea ştiu ce-am să fac în acest oraş de *greasers*[2].

Uitându-se atent în jurul lui, zări mese de joc şi de băut, scaune şi un bar. Podeaua era de scânduri şubrede, pereţii din butuci de pin, în care se găseau câteva găuri, numite pompos, ferestre. Un nor alburiu de fum umplea aceasta sală, în care se înghesuiau unii peste alţii, băutorii şi jucătorii: Mexicani în picioarele goale, având numai sandale, îmbrăcaţi în costume mult diferite atât în culori, cât şi la lucrătura. Mulţi dintre ei aveau uniforme albastre cu epoleţi auriţi pe umeri şi încinşi la brâu cu revolvere. Făceau parte, fără îndoială, din poliţia băştinaşă. Erau apoi, americani cu feţe aspre şi bărboşi. Chelnerii alergau din colo până colo, servind băuturi tari, care ar fi putut ameţi taurii, nu însă pe aceşti oameni aproape sălbateci, cu privirile rătăcite şi ameninţătoare.

La unul din colţurile săli, în jurul unei mese, se afla un grup de şase oameni, dintre care patru stăteau pe scaune, iar doi în picioare şi care atrage atenţia lui Gale. Trăsăturile lor săpate ca în piatră, feţele bronzate, ochii lor străpungători, precum şi statura lor impunătoare şi aerul liniştit şi flegmatic, arăta numaidecât că erau cowboy, cu toată îmbrăcămintea lor asemănătoare cu a celorlalţi. Gale observa că aveau carabine, şi acest amănunt îl surprinse. El îşi făcuse o altă idee despre Westul modern, dar amintindu-

[2] Băştinaşi mexicani sau hispana-mexicani.

şi de zvonurile despre luptele de la frontieră, nu se mai miră.

După ce străbătu o sală vecină, se pregătea să intre în *saloon*, când un soldat se ciocni de el. Tânărul se scuză şi vru să treacă mai departe, dar celălalt îl opri, strigând:

— Dick Gale!

— Dar, răspunse Gale, nu te cunosc!

Nu putea zări obrazul celuilalt, ascuns sub un *sombrero* cu boruri late şi îndesat pe ochi.

— *By Jove!* Tu eşti Dick! Ce întâmplare? Nu mă recunoşti?

— Îmi pare că ţi-am mai auzit vocea, făcu tânărul. Poate te-aş recunoaşte dacă ţi-ai arăta faţa.

Străinul, în loc să răspundă, trase pe Gale mai la o parte şi-şi scoase *sombreroul*, lăsând părul negru-albăstrui să-i cadă în plete pe umeri.

— George Thorne! E oare posibil…

— Sst! îl întrerupse celălalt astupându-i gura cu mâna. Nu trebuie să fiu recunoscut aici. Îţi voi explica îndată. Ce surpriză! Cinci ani, Dick. Cinci ani de când nu te-am mai văzut. Ce-ai făcut în timpul acesta?

— Să nu vorbim de asta, răspunse Gale surâzând. George, sunt al dracu’ de mulţumit că întâlnesc un prieten în ţara asta. Aşa dar, eşti în armată?

— Da. Sunt aici cu Brigada 9-a de Cavalerie. Dar tu ce faci aici, Dick? Ai venit să lucrezi ca minier sau *ranchman* în deşertul ăsta uitat de Dumnezeu?

— La drept vorbind, George, nu ştiu mai mult ca tine.

— Hm! Ce fel de vorbe sunt astea?

Cei doi oameni se aşezară la o masă neocupată şi comandară două whisky-uri.

— Ce nu merge, Dick? Taică-tău şi-a pierdut oare averea?

Richard Gale se simţi mişcat. Ce fericit era că întâlnise un prieten, căruia să-i vorbească deschis! Nu simţise niciodată, până acum, cât fusese de singur în peregrinările lui prin ţinuturi sălbatece.

— George, rătăcesc de colo până colo, în căutarea a nu ştiţi cărui lucru, care să mă astâmpere. Nu m-am certat cu

tata, cum poate îţi închipui. Dar, la dracu'! Dad[3] m-a rănit crunt în demnitatea mea şi am plecat. Iată totul. Terminând şcoala nu prea i-am făcut plăcere prin munca ce-o făcea. Şi pe drept cuvânt, afacerile nu-mi puteau intra în cap. Tata s-a înfuriat şi m-a numit fiu de bani gata, bun de nimic. O scenă furtunoasă a avut loc între noi. Când l-am spus ca voi pleca în West şi mi voi alcătui singur viaţa s-a înfuriat ca un turbat. Ceea ce m-a năcăjit mai mult a fost faptul că mi-a spus că nu voi fi în stare să mă bat, pentru orice ar fi.

— Nu ştii să te baţi! strigă Thorne cu căldură. Ce-a înţeles ei prin asta!

— Habar n-am. În orice caz, a spus-o, şi atunci am plecat. Pe vremea aceia nu ştiam ce este realitatea, dar pe toii dracii din iad, cred că acum ştiu. Totuşi, sunt încă un pui de om bogat, fără iniţiativă, ignorând cu desăvârşire valoarea banului. N-am descoperit încă la ce sunt bun, şi nu ştiu cum să întrebuinţez aceste braţe. Asta mă înnebuneşte! Dar, am să mă angajez la un fermier sau într-o mină; să fac orice, chiar să mă alătur rebelilor.

— Ah! Am ştiut că ai să-mi spui asta, făcu Thorne clătinând din cap. Ei bine! Dick, nu trebuie să te mai gândeşti la asta. Prietene se petrece ceva în Mexic! Statele Unite, nu-şi dau seama încă de asta. Dar aici, la graniţă, rătăcesc fără căpătâi revoluţionari, soldaţi prost plătiţi, bandiţi, *outlaws, peoni,* fete şi femei îngrozite de teroare. Mexicul este astăzi ca un vulcan, gata să erupă. Nu face această greşeală grosolană să te alături rebelilor. Americanii sunt urâţi în acest ţinut de mexicanii din clasa de jos pentru că dau ajutor federalilor. Te sfătuiesc să te îndepărtezi cât poţi de repede de graniţă, căci dacă nu mori de foame sau de sete, sau nu eşti ucis la vreo învălmăşeală, desigur că vreun oarecare *greaser* îţi va da o lovitură de cuţit care-ţi va închide gura pentru vecie. Sunt mulţi americani cu rebelii spre Est, cu Agua Prieta şi Juarez. Oroza se luptă la Chihuahua şi cred că urzeşte ceva nu prea bun pentru noi. Sonora, în regiunile ei muntoase, adăposteşte sclavajul pe scară întinsă, a indienilor Yaqui.

[3] Diminutiv afectuos pentru tată.

Pretutindeni, revoluţia mocneşte gata să izbucnească.

— Hm! Asta nu miroase, desigur, a bine, spuse Gale, şi este ceva nou pentru mine. Dar de ce guvernământul nu se mişcă?

— Din cauza frici de complicaţii internaţionale. E o situaţie delicată, băiete. Autorităţile din Washington nu nesocoteşte gravitatea faptului, fii sigur! Noi patrulăm, ziua şi noaptea de-a lungul frontierei. Dar asta-i un adevărat chin. Aş putea să-ţi citez vreo duzină de cazuri, când cavaleria ar fi putut urmări bande de jefuitori de partea cealaltă a graniţei. Dar nu a făcut-o. Suntem aici ca nişte vite, aşezaţi pe un butoi cu pulbere. E imposibil să împiedicam pa rebeli, să treacă frontiera şi nici să-i atacăm. Dar asta n-o să mai dureze mult pentru mine, căci angajamentul meu expiră peste trei luni. Gândeşte-te ca mulţumit sunt de asta, şi nu numai din cauza unui singur motiv.

Thorne era prada unei vii excitări, pe care în zadar încerca s-o ascundă. Faţa îi era palidă şi ochii îi străluceau de un foc întunecos. Pentru moment, plăcerea pe care o resimţea, vorbind cu Gale calmase puţin emoţia lui interioară, dar liniştea lui aparentă nu dură mult, era aşezat lângă o fereastră şi, din timp în timp, arunca câte-o privire fugară în stradă. De asemenea privea în aceiaş vreme, şi ceasul său de aur…

Aceste amănunte nu puteau scăpa lui Gale.

— George, sfârşi el prin a spune, îmi pare că nu eşti în apele tale. Am avut o altă impresie despre tine înainte. Armata oare te-a schimbat atât?

Thorne începu să râdă, un râs ascuţit şi puţin forţat. Se ridică brusc, plăti consumaţia, apoi se uită din nou în stradă şi în cele din urmă îşi aruncă ochii prin saloon. În această parte a hanului, se găsea o uşă care dădea într-un loc umbrit de un grup de arbori şi de nişte tufişuri. Mişcările lui Thorne erau sacadate şi nervoase. Se întoarse spre Gale şi sprijinit cu mâinile de masă, puţin aplecat din şale, îl privi drept în faţă.

— Am plecat din lagăr fără permisie, mărturisi în cele din

urmă el.

— E ceva grav? întrebă Dick.

— Grav? Dacă sunt descoperit sunt pierdut. Rebelii sunt în oraş şi în orice moment se pot isca tulburări. Trebuie să fiu gata să răspund la apel. Dacă nu, urmează arestarea, liberarea mea târzie, planurile mele distruse, însfârşit, ruina, mea.

Gale rămase mut, încremenit de uimire, Thorne se apropia de el, cu ochii lui negri, neliniştiţi.

— Am fost buni camarazi altădată…

— Desigur, răspunse Dick, care nu pricepea nimic.

— Ce-ai spune Richard Gale, dacă ţi-aş mărturisi că eşti singurul om a cărui întâlnire mă bucură, în situaţia în care mă găsesc?

Gravitatea privirii, vocea puţin tremurătoare a prietenului său, făcură pe Gale să fie mai atent.

— Thorne, ţi-aş spune că mă simt fericit.

Mâinile celor doi tineri se strânseră cu putere o clipă, apoi se aşezară din nou la masă, faţă-n faţă..

— Ascultă, începu George Thorne cu vocea coborâtă, este o săptămână – şi-mi pare că-i un an – de când am dat ajutor refugiaţilor veniţi din Mexic. Printre ei se afla o femeie, travestită în călugăriţă. O frumuseţe! Am observat că se ţinea la depărtare de ceilalţi. Bănuiam că se deghizează şi nu scăpai ocazia să-i ofer serviciile mele. Ea răspunse spaniolei mele stricate printr-o englezească perfectă. Îmi spuse că fugise din Mexic. Îngrozită de barbariile ce se petreceau acolo. Tatăl ei fusese luat ostatic, iar când răscumpărarea, fu plătită, fu ucis mişeleşte. Şeful acestora este un bandit numit Rojas. *Peonii* îl adoră, pe el şi în general pe toţi bandiţii, căci aceştia jefuiesc pe bogaţi, pentru a le da şi lor o parte. Rojas a văzut pe această fată şi a răpit-o. Ea însă, a reuşit să corupă pe cei ce o păzeau şi să fugă, refugiindu-se la nişte prieteni, Rojas făcea sforţări disperate ca s-o găsească şi atunci, sub această travestire, a venit în Casita. Nenorocirea ei mă mişcă mult. Aruncându-i o privire furişă, văzui că era de o frumuseţe uluitoare şi n-o mai putui uita.

Se găsea aici, fără prieteni, fără bani şi ştia că Rojas este pe urmele ei. Am sfătuit să-şi scoată voalul şi să tragă la un han. Acum, se găseşte aici. I-am făgăduit că am să vin s-o văd pentru a examina mai atent situaţia ei. Şi-am revăzut-o! Oh, Dick! E fata cea mai minunată pe care am întâlnit-o vreodată. Se numeşte Mercedes Castaneda şi face parte dintr-o veche familie spaniolă. A trăit mult printre străini, vorbeşte corect franţuzeşte şi… Dar trebuie să fiu cât mai scurt. Dick, gândeşte-te că Mercedes, ea însăşi, m-a iubit de la prima vedere. Vreau să mă căsătoresc cu ea, şi s-o duc în interiorul ţării, departe de graniţă. Dar e foarte greu. Şi eu şi ea, suntem spionaţi. E imposibil s-o văd fără să se ştie… Şi, de două zile se petrec evenimente misterioase în oraş. Ieri a sosit aici avangarda lui Rojas. Şi astă seară trebuie să vină şi el. Îndată ce am aflat asta, am făcut imposibilul ca să vin aici, riscându-mi chiar cariera. Am convins un preot să vină să mă unească pe veşnicie cu ea, dar mă tem că a fost împiedicat, căci trebuia să fie aici de mult.

— Thorne, de ce nu te-ai căsătorit mai înainte! Puteai să eviţi riscurile de acum, îl întrerupse Gale.

— Aş fi putut face asta aseară, dar ştii cât suntem acum dincolo de frontieră?…

— Să fim oare pe teritoriu mexican? făcu Dick uimit.

— Sigur că da, prietene, şi asta complică totul. Rojas şi bandiţii lui au Casita în mâinile lor, dar acesta e capabil chiar şi fără ajutorul oamenilor lui, s-o răpească şi să fugă în munţi. Dacă Mercedes este supravegheată, dacă se ştie cine este, şi mă tem că da; atunci la ieşirea din han, eu voi fi înjunghiat, iar ea răpită.

— La dracu'! zbiera Gale. Cum se poate întâmpla asemenea lucruri la câţiva paşi de frontieră?

— Tocmai asta-i cauza, nu uita. Nu ştii încă ce p uter a au aceşti *guerilleros,* aceşti şefi de bandă rebeli, şi în general toţi bandiţii, asupra populaţiei mexicane. Un bandit, pentru ei, este un idol. De pildă, Quinteros. Era un sclav, un *peon*. A devenit un bandit faimos. Când a izbucnit revoluţia a fost proclamat şef şi cu banda lui a devastat regiuni întregi.

Rezistenţa pe care o opune forţelor federale, nu-i decât un pretext pentru a fura, a jefui şi a răpi femeile. Acum, este prieten cu Rojas şi de când acesta vrea să răpească pe Mercedes, Quinteros îi dă ajutor. Şi crezi că-l ajută, ca Mercedes să fie a lui Rojas? Nu, o vrea şi el. Şi de asta mi-e frică, Dick. Doi bandiţi fioroşi urmăresc acelaş scop, şi eu nu pot să opun decât o slabă rezistenţă, pentru a apăra, pe biata fată, care-i disperată. L-am văzut pe Rojas. E un demon îndrăzneţ, un *desperados*, îmbrăcat de sus şi până jos în fireturi. Se afla printre rebelii care au jefuit Sinaloa, oraşul natal al lui Mercedes, şi a furat o jumătate de milion de dolari. Rojas, ca şi Quinteros, şi toţi bandiţi de altfel, aruncă aurul în toate părţile, aşa cum varsă sângele bieţilor oameni ce le ies în cale. Fetele *peonilor* consideră ca o onoare pentru ele, când sunt răpite de ei…

Thorne se opri puţin ca să răsufle şi-şi şterse năduşeala abundentă de pe frunte; aruncă apoi, o nouă privire pe fereastră, înainte de a continua.

— Cântăreşte bine acum, situaţi fetei. N-am nici un ajutor din partea cealaltă a frontierei, şi nu ştiu de unde mi-ar putea veni unul. Populaţia de aici este, în majoritate, mexicană şi este de partea acestor ticăloşi. Rojas şi Quinteros sunt capabili să uzeze de influenţa lor asupra acestora, pentru a-şi ajunge scopul. Dacă nu voi reuşi să le dejoc planurile, Mercedes îmi va fi răpită. Dar îi voi ucide mai înainte, pe ei sau pe alţii din oamenii lor… Asta-i situaţia, Dick. Nu am timp de pierdut, căci risc să fiu dat ca dezertor. Rojas şi Quinteros, despre care ţi-am vorbit prea puţin, dar despre care alţii ştiu mai multe, flecărind pe socoteala buzei lui de jos, despicată în două, desigur de vreo lovitură de cuţit căpătată în cursul vreunei răpiri, sunt în oraş. Eu am fost silit să vin aici. Preotul m-a trădat sau a fost împiedicat să ajungă până aici. Mercedes este singură; ea aşteaptă, o salvare miraculoasă, bazându-se numai pe mine… E fiinţa cea mai adorabilă din lume!… În scurt timp se vor petrece în acest han lucruri groaznice. Richard Gale, eşti cu mine?

Gale respiră adânc. Calmul, indiferenţa, lenea, care

puseseră stăpânire pe el vreme de câteva luni, dispărură ca prin farmec. O clipă, se simţi incapabil să vorbească; dar mâna lui strânse puternic patul revolverelor ce-i ieşeau de la centură. Faţa lui Thorne, văzând schimbarea petrecută în sufletul prietenului său şi hotărârea lui, străluci de bucurie. Disperarea şi neliniştea care-l dominaseră, făcură loc unui surâs de recunoştinţă mută.

În acest moment, atenţia lui Dick fu atrasă de un zgomot uşor şi privind peste umărul prietenului său, zări în dreptul ferestrei doi oameni, cu feţe aspre, dar cu trăsături regulate, dintre care unul avea buza de jos despicată, cea ce-i dădea o oarecare înfăţişare dezgustătoare. Buzele acestuia schiţau un rânjet fioros, în timp ce ochii celuilalt, scânteiau de o lucire sălbatecă.

Dick nu se mişcă, dar Thorne observându-l că privea atent în noapte, se întoarse brusc, rămânând cu ochii fixaţi de fereastră.

— Rojas! murmură el.

— Şi Quinteros! adăogă sinistru Gale.

2. MERCEDES CASTANEDA

Oamenii dispărură. Richard Gale auzi un zgomot de paşi, urmat de clinchete de pinteni. Se apropia iute de fereastră şi avu timpul să zărească doi mexicani intrând în *saloon*. Viziunea fusese rapidă, dar avu timp să vadă două *sombrero*-uri negre, două uniforme pestriţe şi o carabină grea la banduliera unuia dintre ei, probabil Rojas, după părerea lui. Câteva umbre omeneşti mergeau încet, încrucişându-se pe stradă.

— L-ai văzut? Unde s-au dus? întrebă Thorne, apropiindu-se de Gale. Aceşti indivizi pe care-i vezi plimbându-se pe stradă, cu cartuşiere în cruce pe piept, sunt rebeli.

— Cred c-au intrat în *saloon*, răspunse Richard. Rojas, după câte mi s-a părut, avea o carabină, dar indivizii din stradă sunt fără arme.

— Te înşeli. Priveşte bine. Mexicanul ăsta, care pare că nici nu observă ce se petrece în jurul lui, e o santinelă. Are o carabină de dimensiune mică, aproape ascunsă… Uite un altul puţin mai departe… Mi-e teamă că Rojas a reperat hanul.

— Dacă am putea fi siguri!

— Sunt sigur, Dick. Să trecem în vestibul. Vreau să văd ce se petrece în partea cealaltă a hanului.

Gale ieşi din sală cu Thorne şi se găsi într-un coridor cu tavanul ridicat, care într-o parte dădea în stradă, iar în cealaltă într-o piaţă. Un mexican, cu o pătură indiană ne umeri, şedea la intrare. În piaţă, se auzea zgomot de paşi. Thorne intră într-o cameră luminată şi mai slab ca coridorul. Înăuntru, se afla o masă, câteva scaune şi un pat.

— Mercedes mi-a dat întâlnire aici, spuse el. În fiecare seară, la aceiaş oră, ea coboară pe scări şi dacă sunt aici, vine înăuntru. Mai târziu, n-am putea să ne întâlnim, căci camera se ocupă. Am de gând să ies în piaţă, care este slab luminată în această parte a hanului. Numai în felul acesta pot s-o scap, dacă îmi va fi posibil.

Cei doi prieteni se aplecară pe fereastra deschisă. Piaţa se afla într-un întuneric de nepătruns şi părea goală. Gale însă, zări silueta unui mexican care se plimba cu paşi rari prin faţa uşii. Un altul se afla puţin mai departe, ascuns în umbra unui grup de copaci. Nu era greu le priceput că aceşti indivizi erau puşi de strajă.

Apucând de braţ pe Gale, Thorne se îndepărta de fereastră.

— Ai observat? spuse el încet. Tocmai de ce mă temeam Rojas a înconjurat casa. Voiam să fug cu Mercedes, dar nu se mai poate. Totul e pierdut... Dumnezeule! Iată pe Mercedes, acum... Dick, găseşte un mijloc de scăpare, din capcana asta.

Gale se răsuci pe picioare, zărind pe Thorne străbătând iute camera. Din penumbră, în susul scării, se vedea forma nelămurită a unei femei. Când aceasta observă pe Thorne, cobora în graba, fără, zgomot şi căzu în braţele tânărului, începând să vorbească dulce şi întretăiat. Era un amestec incoerent de spaniolă şi engleză.

Thorne conduse pe tânăra fată în mijlocul camerei, sub lampa, a cărei lumină cădea pe Gale. Ea dădu puţin la o parte vălul şi Dick zări un mic căpşor brun, înălţat mândru, un obraz oval, pe jumătate ascuns, de o albeaţă de camelie şi nişte minunaţi ochi negri.

— Mercedes... Dick Gale, un vechi prieten, cel mai bun pe care l-am avut vreodată? îl prezentă Thorne.

— *Senor* Gale... Ah! Sunt fericită... Prietenul său...

— Da, Mercedes, prietenul meu şi al tău. spuse Thorne repede. Avem nevoie de ei. Noutăţile sunt rele, scumpa mea. Şi timpul este scurt. Preotul n-a venit. Ascultă, fii curajoasă Mercedes... Rojas şi Quinteros sunt aici!

Fata scoase un strigăt nearticulat care atinse penibil nervii lui Gale, şi se clătină, gata să leşine. Thorne o apucă în braţe şi cu o voce răguşită, o rugă să se stăpânească.

— Scumpa mea! Pentru Dumnezeu, nu-ţi pierde curajul! Altminteri suntem pierduţi. Vom găsi noi ceva ca să te salvăm. Fii tare.

Dick văzu că Thorne era în culmea neliniştii, nemaiştiind

ce vorbeşte. Palid şi tremurând, strângea cu căldură la piept pe tânăra fată, a cărei teroare era vizibilă în ochii ei.

— *Senor,* iubitule, voi fi curajoasă... Voi lupta până la capăt. Dar jură-mi pe Sfânta Fecioară că, dacă trebuie, pentru a mă salva de aceşti bandiţi, de Rojas... şi Quinteros... mă vei ucide!

— Mercedes! Da, îţi jur, răspunse el cu vocea strangulată. Ştiu... aş fi mai fericit să te văd moartă decât... dar nu te lăsa pradă descurajării... Vom reuşi să scăpăm. Dick ne va ajuta... Te va pune la adăpost... Te va apăra de aceşti bandiţi.

Tânăra se mai linişti puţin; căutând să se stăpânească se întoarse spre Gale:

— *Senor*, eşti american. Nu cunoşti sângele spaniol, ura şi cruzimea acestor bandiţi. Doresc să mor mai bine, decât ca Rojas sau Quinteros să pună mâna pe mine. Dacă mă vă prinde vie, cele câteva ore care le voi mai trăi, vor fi pentru mine un supliciu groaznic. *Senor,* ai vreo soră pe care-o iubeşti? Ajută în numele ei pe *senor* Thorne să mă salveze. E un soldat. Nu e liber. Nu trebuie să-şi trădeze onoarea pentru mine... Dar, amândoi, atât de tari şi curajoşi, veţi izbuti. Ce însemnează pentru voi, unul ca Rojas sau Quinteros, fii de sclavi, laşi!

Mercedes se apropie de Gale şi-i întinse mâinile; în vreme ce el se apleca să i le sărate, simţi, eu inima zvâcnind, că este gata să moară pentru această minunată creatură.

— *Senorita,* spuse el, nu-mi închipuiam niciodată că voi face vreun serviciu unui înger.

— Ce serviciu? întrebă Thorne agitat peste măsură.

— Acela de a reduce la neputinţă pe aceşti doi bandiţi, pentru seara asta sau chiar şi pentru altele.

— Dick, ce vrei să faci? făcu Thorne cu teamă.

— Vreau să fac un mic tămbălău în *saloon*, răspunse surâzând, Gale. Voi...

— Nu, nu! îl întrerupse acesta, nu face asta, Dick vei fi ucis!

— Un suflet pierdut mai puţin pe pământ, glumi tânărul.

Voi dispare însă din faţa lor, înainte ca ei să-şi de-a seama de cea ce se petrece… Staţi lângă fereastră. Când scandalul va izbucni, mexicanii din stradă vor năvăli în *saloon*. Atunci ieşiţi în piaţă, traversaţi-o şi fugiţi cât vă ţin picioarele. Vă voi ajunge, înainte ca să vă depărtaţi prea mult..

Thorne voi să-i răspundă, dar nici un cuvânt nu putu ieşi din gura lui. Mercedes, sprijinită de el, cu mâinile crispate de pieptul ce-i zvâcnea, urmări cu privirea îngrozită pe Gale care se îndepărtă cu paşi apăsaţi.

Când ajunse în coridor, Gale se opri puţin, îşi ciufi părul, îşi descheia haina şi gulerul, şi se asigură că revolverele îi sunt în bună stare. Apoi, intră în restaurant, îl traversă şi se opri din nou în pragul uşii ce dădea în *saloon*. Planul lui era să atragă atenţia tuturor asupra lui. Nimeni însă, până acum nu părea că-l observase. Jucătorii se aflau adunaţi în jurul meselor, iar ceilalţi stăteau la bar, bând pahar după pahar şi făcând un zgomot infernal, Gale înconjură sala cu privirea şi ochii i se fixară pe un individ care, după el; trebuia să fie Rojas. Îl recunoscu după *sombrero*. Căută pe Quinteros, dar nu-l găsi; probabil că se afla pe afară, pândind în noapte.

Rojas, vorbea cu câţiva mexicani foarte agitat, aşezat împreună cu ei în jurul unei mese. Toţi purtau bande de cartuşe încrucişate pe piept şi Gale socoti că erau rebeli. Tânărul privi mai atent pe Rojas. Era un individ de o statură înaltă, cu muşchii oţeliţi în lupte. O carabină era proptită de masă, la îndemâna lui. De lobul urechilor erau prinşi doi cercei de aur, iar în degete avea inele cu diamante.

Gale simţi că o flacără interioară se aprinde în el, ameninţând să-l facă să-şi piardă sângele rece. Îi părea că simpla vedere a acestui om, era de-ajuns să-l transforme într-un demon.

Coborî cele două trepte ale scării din faţa uşii, clătinându-se puţin pe picioare, simulând beţia. Se izbi de mese, îmbrânci pe mexicanii ce-i ieşeau în cale, râzând ca un om care nu-şi mai dă seama ce face. Străbătând în felul acesta *saloon*-ul, zări deodată grupul de cowboy care-i atrăsese

atenţia la venirea lui în han.

Aceştia, se aflau în acelaşi colţ, la o parte, şi cum el căuta cu înfrigurare mijloacele de care ar fi putut uza într-o acţiune îndrăzneaţă şi rapidă, ideea că ar fi putut găsi la ei un ajutor energic şi tăcut, i se înfiripă în minte cu încăpăţânare.

Se îndreptă spre ei, şovăind în mers, întocmai ca şi cum ar fi fost beat, şi se opri în faţa lor, privindu-i fără să se mişte. apoi, rosti cu glas scăzut:

— Nu sunt beat, le spuse el. Vreau numai să produc aici un scandal, al cărui punct principal e Rojas, pentru a putea scăpa o tânără fată, cu care logodnicul ei, un bun prieten al meu, vrea să fugă. Ea este sub acest acoperiş. Rojas a venit aici s-o răpească. Toate uşile şi ferestrele sunt păzite. Trebuie neapărat să atrag aici străjile... Ei bine. Sunteţi compatrioţii mei. Sunteţi în Mexic. E vorba de onoarea şi viaţa unei fete cu slabe puteri. Nu vă cer să-mi daţi ajutor, decât la nevoie... Supravegheaţi mişcările tuturora...

Unul din cowboyi care stăteau în picioare, clipi cu înţeles din ochi; faţa aspră a celuilalt se îndulci printr-un surâs larg.

Gale, puţin uşurat, se îndepărtă şi ghionturile lui începură să fie mai solide, îndată ce văzu pe cei doi cowboy, fără îndoială cam uimiţi de sumara explicaţie, urmărindu-l la câţiva paşi în urmă, fără să aibă aerul că sunt preocupaţi, de ceva. Tânărul deveni mai furios, răsturnând cu lovituri de picioare scaunele neocupate, şi mişcând din loc mesele. Trecu aproape de Rojas şi văzu cu coada ochiului că acesta îl pândea, făcând largi gesturi şi vorbind nervos. Voci nemulţumite începură să protesteze, un fel de tumult general se iscă; când însă Dick alunecă peste o masă, răsturnând-o şi vărsând băutura din pahare peste cei aflaţi în apropiere, un strigăt sălbatic se auzi... Reuşise în cele din urmă să atragă atenţia tuturor asupra lui. Unul din cei udaţi se scutură înjurând, de toţi dracii şi cum ridicase pumnul să lovească, Gale, cu o piedică, îl aruncă la pământ.

Asta se petrecu atât de iute, încât mexicanul rămase lungit, fără să mişte, în vreme ce tovarăşii săi urlau şi gesticulau. Tumultul devenea ameninţător acum. Gale simţi

că clipa decisivă sosise.

Întorcându-se, dintr-o mişcare se aruncă sălbatic asupra lui Rojas. Nici acesta, nici oamenii lui nu avură vreme să facă vreo mişcare. Faţa măslinie a banditului deveni albă ca sarea. Vru să facă o mişcare de a se da în lături, dar pumnul năprasnic al lui Gale, căzu ca o măciucă peste tâmpla lui. Lovitura îl aruncă pe spate, peste oamenii care-l înconjurau. Tânărul, urmând o impuls subită, se azvârli cu toată greutatea asupra grupului rebelilor. Toţi, căzură cu masă cu tot. Târât de elan, Gale căzuse şi el, dar agil ca o panteră, fu în picioare într-o clipită şi apucându-l pe Rojas în braţe, îl ridică deasupra capului şi-l aruncă la pământ, peste scaunele şi mesele răsturnate. Apoi, neslăbindu-l o clipă se repezi din nou, spre el. O detunătură răsună în mijlocul strigătelor furioase ale mexicanilor. Gale auzi un zgomot de sticlă spartă şi văzu camera întunecându-se puţin. Aruncă o privire în urmă. Cei doi cowboy se aflau între el şi rebelii, care deveniseră frenetici. Unul din ei îşi ţinea carabina aplecată înaintea lui. Celălalt tocmai ochea. Un fulger roşiatic şi un fum alburiu izbucni din ţeavă. Un nou zgomot de sticlă spartă se auzi. Şi obscuritatea deveni mai mare. Gale, scoase un strigăt sălbatic şi aruncă departe trupul lui Rojas, acum plin de sânge.

O noua împuşcătură şi camera se umplu de umbre mişcătoare, luminate numai de lămpile barului.

O formă întunecată se precipită spre Gale, care trebui să izbească puternic. Pentru a putea scăpa din mâinile ce-l căutau cu înverşunare. Un strigăt grozav se auzi, apoi… tot cea ce urmă fu ca dezlănțuirea unui ciclon înspăimântător.. Tumultul deveni asurzitor. Detunăturile carabinelor se amestecau cu urletele furioase ale mexicanilor, formând o învălmăşeală de nedescris, în care nimeni nu mai putea cunoaşte pe celălalt.

Şi ca un punct culminant, lampa mare a barului se stinse deodată, atinsa de un glonţ rătăcit. Cioburile sticlei sparte, se împrăştiară pe jos… Panica deveni şi mai mare.

Gale începu să-şi facă loc spre uşa restaurantului pe care câteva raze de lună o luminau slab. Cei care căutau să-l

apuce, fură respinşi cu brutalitate de tânărul înfuriat. Dick sări pe o masă de joc, răsturnă câteva scaune ca să încurce drumul celor ce-l urmăreau şi intră ca un fulger în restaurant. Cu o lovitură de pumn sfărâmă lampa din această sală, lăsând astfel întreg hanul într-un întuneric complect. Din câteva salturi ajunse apoi în vestibul… Era gol. Thorne reuşise să fugă cu Mercedes! Abia acum se opri pentru o clipă. Timp de câteva minute, lucrase cu o rapiditate fantastică. Aruncă o privire fugară în piaţă. Băncile, colţurile întunecoase ale pieţei, locurile umbrite de sub copaci erau goale, paznicii din jurul hanului dispăruseră. Gale ieşi în grabă afară şi zări în depărtare două siluete întunecate. Tânărul începu să alerge cu repeziciune spre ele, şi când fa în apropierea lor, scoase un suspin de uşurare.

Erau Thorne şi Mercedes!

— Dick! strigă Thorne zărindu-l. Nu ţi s-a întâmplat nimic?

— Nu… Sunt doar la capătul puterilor, dar… nevătămat, surâse Gale.

— Minunat, bâigui Thorne. Eram ca nebun, gândindu-mă la pericolul în care erai, Dar pentru noi, a fost minunat. Nimeni nu ne-a urmărit. Ce-ai făcut în *saloon?*

— Tămbălăul care l-am făgăduit

— Bine… dar împuşcăturile, Dick… Ce s-a întâmplat?

— Când m-ara aruncat asupra lui Rojas, doi cowboy care se găseau şi ei acolo, au sfărâmat lămpile cu focuri de carabină. Un mexican a scos cuţitul şi cred că acum e grav rănit… Apoi, rebelii au mai tras câteva focuri pe întuneric…

— Şi Rojas? întrebă Thorne, cu vocea tremurând de bucurie, în vreme ce Mercedes se apropia se el, privindu-l fix în ochi, cu o mare nădejde.

— *Senorita*, spuse Gale, cu ton convingător, Rojas nu va mai putea urmări pe nimeni în seara asta şi cred că va trece mult timp până va mai putea să se gândească la aşa ceva…

— *Senor! Senor* Dick! strigă ea cu ochii strălucind de fericire. Şi fără ca Gale să o poată împiedica, tânăra

spaniolă se apropia de el şi-l îmbrăţişă cu căldură, apoi se refugia din nou în braţele lui Thorne.

Gale făcu câţiva paşi înapoi, pradă unei vii emoţii. Cea ce îl agita mai mult, era faptul că putuse ajuta pe un prieten la nevoie şi pe iubita acestuia, a cărei spaimă de aceşti bandiţi, abia acum o observase în întregime.

— Dick! făcu deodată Thorne. Dar Quinteros?

— Quinteros? repetă încruntat tânărul. Nu era acolo şi nici mai târziu nu l-am văzut.. Cred că

Gale fu întrerupt deodată de sunetul strident al unei trompete, care sfâşia sinistru tăcerea liniştită, a nopţii. Thorne tresări ca muşcat de şarpe, şi trase nervos cu urechea. Notele trompetei răsunau în întuneric, din ce în ce mai scurte şi mai puternice.

— E un apel, Dick! strigă el.

Gale nu răspunse. Mercedes, ţeapănă, încremenise de frică. Trompeta tăcu. Dar din depărtare, un nou zgomot se auzi, din ce în ce mai tare. Deodată, detunături de carabină răsunară furios, şi urlete sălbatece ajunseră până la urechile lor.

— Dick! Rebelii!… strigă Thorne tremurând de nervozitate. Garnizoana federală este atacată. *Greaser-ii* trag asupra oamenilor noştri… Şi eu sunt aici, plecat fără permisie… Ca un dezertor.

— De aceia deci, nu l-am văzut pe Quinteros, murmură Gale. Atacă împreună cu oamenii lui garnizoana.

— Pleacă! Fugi! strigă Mercedes lui Thorne. Pleacă înainte de a fi prea târziu.

— Da, prietene, trebuie să pleci, adăogă Gale. Voi avea eu grijă de Mercedes.

— Nu, nu, răspunse Thorne. Pot scăpa… pot să evit să fiu prins.

— Aşa crezi acum, dar mai târziu, George!… Un dezertor, tot dezertor rămâne. Pleacă repede. Îţi apun că mă voi îngriji eu de Mercedes.

Tânăra în apropia de Thorne şi-l rugă cu lacrimi fierbinţi să plece.

— Dick asta mă mai linişteşte puţin, spuse el în cele din

urmă. Ai dreptate… Dacă aş putea ajunge cel puţin la timp. Dick, îţi sunt recunoscător pentru atâtea!… Nu mai reveni la Casita. Treci peste graniţă, în Statele Unite. Salvează pe Mercedes… În desert eşti în siguranţă, apoi te poţi duce în munţi. Voi vedea ce pot să fac. Am să povestesc, totul colonelului Weede; poate mă poate ajuta. Dar pune cât poţi de repede pe Mercedes la adăpost de rebeli… Asta-i totul. Adio, Dick!

Thorne strânse cu putere mâna lui Dick, îmbrăţişă cu pasiune pe tânăra spaniolă şi dispăru apoi în fugă, în întuneric.

Gale, rămas singur, se întoarse spre Mercedes, care-l apucase de braţ, privindu-l cu ochii ei negri. În care se citeau o spaimă mortală. Obrajii îi erau palizi, iar buzele îi tremurau. Tânărul se simţi neliniştit. Era singur cu ea, fără arme, fără bani, fără provizii. Cum să încerce o fugă în deşert, într-o situaţie atât de disperată? Ar fi însemnat o moarte sigură. Şi pe deasupra, era obligat acum faţa de un prieten şi faţă de o femeie în pericol…

— *Senor! Senor!* murmură deodată Mercedes, cu vocea strangulată de groază. Ascultă! Se aude un zgomot de copite!…

3. FUGA ÎN DEŞERT

Gale tresări. Trase cu urechea; neauzind însă nimic, el se întrebă dacă Mercedes nu era prada jocului imaginaţiei sale, surescitată de frică. Tânărul simţi că fata tremura din toate mădularele.

— Te-ai înşelat, murmură el.

— Nu. Nu *senor!*

Gale ascultă mai atent şi auzi sau cel puţin crezu că aude un zgomot ritmat, foarte îndepărtat. Zgomotul părea să fie al unor cai ce mergeau pe nisip. Ritmul paşilor arăta că nu era vorba de cai liberi, care păşteau.

Numaidecât, Dick trase pe Mercedes în umbra unui desiş şi se aşeză în faţa ei pentru a o ascunde. Ea tremura, îngheţată de spaimă, iar respiraţia gâfâitoare, întretăiată de suspine, arăta simptomele unui leşin apropiat. Gale încleştă dinţii, apucat de o furie năprasnică în faţa groaznicului destin, care ameninţa pe această biată fată a cărei frumuseţe era cauza tuturor nenorocirilor ei. Ce stranie lume era aceia în care trăise.

Paşii cailor se apropiau din ce în ce mai mult. Richard observă în obscuritate o masă întunecoasă. În curând, putu distinge un şir de cai, dar nu reuşi să zărească dacă erau sau nu călăriţi. Murmurul unei voci ajunse până la el, apoi auzi un râs înfundat. Gale tresări bucuros, căci timbrul vocii era american.. Cu aviditate, trase mai departe cu urechea.

— E sigur, Laddy, făcu o voie în întuneric. De când am plecat din Texas, n-am mai văzut ceva asemănător.

— Pe toţi dracii! răspunse o altă voce. A dispărut, ca prin farmec, după ce a băgat groaza în bandiţi. Sper că a spălat putina, împreună cu prietenii lui. Un flăcău zdravăn, Jim!

Gale se simţi cuprins de-o bucurie, formidabilă. Norocul îl ajuta încă odată, căci aceşti oameni care vorbeau, nu erau alţii decât cei doi cowboy din han.

— Staţi! strigă el, ieşindu-le în cale.

Caii începură să necheze şi să tropăie pe loc. Se auzi un

clinchet de pinteni, apoi tăcerea se lăsă apăsătoare. Siluetele se desenau acum într-un mod mai precis în obscuritate. Gale văzu cinci cai dintre care numai doi erau călăriţi. Ceilalţi erau încărcaţi. Tânărul se afla la vreo câţiva paşi de ei. Călăreţul din frunte, în cele din urmă. Spuse ironic:

— Socot că eşti destul de aproape de noi, străine.

Şi în mâinile lui o carabină străluci în bătaia razelor palide ale lunii…

— Nu trage, răspunse Gale. M-aţi recunoaşte, dacă n-ar fi întuneric. V-am mai vorbit acum câteva minute… în *saloon*.

— Apropie-te, să te vedem la faţă, făcu cowboyul

Gale înaintă până lângă ei. Cowboyul se aplecă din şea şi-l privi. Apoi, fără să spună vreun cuvânt, puse carabina la oblânc şi-i întinse mâna. Strângerea acestor, degete de oţel dădu curaj tânărului. Celălalt cowboy se apropie şi el şi-l privi.

— Mă numesc Laddy, spuse el. Şunt mulţumit că te revăd.

Gale mai suferi încă o strângere de mână, la fel de puternică ca cealaltă; înţelese însă, că întâlnise prieteni pe care nici nu sperase vreodată să-i găsească.

— Gale, spuse el repede, numele meu e Dick Gale. Am sosit abia în seara aceasta în Casita. Un compatriot m-a condus la han, unde am întâlnit un bun prieten din copilărie, care este soldat în escadronul de cavalerie aflat aici. El s-a îndrăgostit de o tânără spaniolă, al cărei tată a fost ucis de Rojas, care a încercat s-o răpească… Ştii ce s-a petrecut la han. Dacă voi putea vreodată, am să vă arăt recunoştinţa mea. Thorne, prietenul meu s-a întors la escadron, care a fost atacat de Quinteros. Trebuie acum s-o duc la un adăpost sigur şi sunt în încurcătură, căci fata nu este deloc în siguranţă în oraş.

— Fata nu cunoaşte pe nimeni aici? întrebă Laddy.

— Nu. Se numeşte Mercedes Castaneda şi aparţine unei străvechi familii spaniole, odinioară bogată şi puternică.

— Nici nu mă îndoiesc, răspunse cowboy-ul, dar nu e vorba numai de asta, căci aici toţi cei din familii cu situaţie

socială înaltă, nu se pot bizui pe nimeni, fiind urâţi de aceşti *peoni* şi *greasers*. Desigur că nu se află în siguranţă aici. Ce zici Lash?

— E prea cald în acest *corral* de *greasers*. Sunt de părere că Miss Castaneda nu trebuie să mai pună picioruşele în Casita.

— Şi eu sunt de aceiaşi părere, spuse Laddy. Gale, trebuie să vii cu noi. Mâine, ar fi rău pentru tine, dacă încă ai mai fi aici. Cunosc nişte oameni de treabă, care vor avea grijă de *seniorita*, până când prietenul tău va veni s-o caute.

Dick, fericit, le mulţumi cu căldură, apoi se îndreptă spre Mercedes.

— *Senor* Gale! strigă ea. Îţi voi putea oare mulţumi vreodată pentru tot ceea cei ai făcut pentru mine?…

— Aşi! Am avut norocul să întâlnesc pe aceşti doi băieţi; poţi să mă crezi că asta-i totul. Vino!

Tânărul o duse până la cowboy, care văzând-o, holbară ochii cu uimire. Laddy, cu totul încurcat, nu ştia ce să răspundă mulţumirilor înfocate ale fetei, în vreme ce Lash, învârtea într-una pălăria în mână.

Cowboyi aveau cinci cai; doi înşeuaţi, călăriţi de ei. Doi încărcaţi cu saci, iar ultimul cu o pătură pe crupă. Laddy descăleca în grabă şi ajută tinerei spaniole să încalece, pe acest cal. După modul în care încălecare, Galo se gândi că nu se urcase pentru prima dată pe un cal. Lash voi să-i dea iapa lui, dar Gale refuză categoric…

— Voi merge pe jos, spuse el. Sunt obişnuit!

Laddy sări în şea, urmat de Mercedes, lângă care mergea Gale, iar Lash forma coada, T

Acum, când fata era la adăpost de orice pericol, tânărul simţi că tot trupul i se destinde, urmat de grija avută până acum. Gale observă că mâna dreaptă îi era umflată şi începuse să-l doară atât de tare încât numai putea închide pumnul… Degetele îi sângerau…

Şi judecând, după oboseala ce pusese stăpânire pe el, precum şi după toate încheieturile membrelor care-i produceau dureri groaznice, Gale socoti că Rojas indurase

lovituri formidabile,.

Deşertul începe să se lumineze. La est, o lumină albă apăru, din ce în ce mai sclipitoare, apoi un cerc de argint se desenă la orizont şi obscuritatea desertului suferi o schimbare, începând să devină transparentă.

Soarele răsărea…

Primele raze ale lui, cuprinseră într-un văl luminos pe cei patru călăreţi, care se găseau acum la o depărtare de cincisprezece leghe de Casita. Un vânt uşor începu să sufle prin deşert, ca un geamăt aproape imperceptibil. Pentru Gale, acesta era un zgomot nou. Îl auzea pentru prima dată, şi se simţi înfiorat de acest şuierat sinistru… Pe nesimţite, soarele se ridică până deasupra capului lor; nisipul scânteia orbitor, luându-i aproape cu totul vederea. Nimic nu se vedea pe întreg acest pustiu, ce părea fără sfârşit. Nimic?… Se înşela. Numai nisip, nisip şi iar nisip.

Dar în afară de nisip, Gale mai zări în depărtare nişte umbre, cât un fir de pai îi, mişcându-se încoace şi încolo. Avea vedenii? Începuse să aibă năluciri? Nu… Căci Laddy îşi opri deodată calul, imitat îndată şi de ceilalţi, şi scrută atent orizontul. Un fior de nelinişte cuprinse pe Gale. Ce pericol îl pândea? Umbrele mişcătoare se apropiau din ce în ce mai mult, până când în cele din urmă luară conturul unor forme omeneşti ce călăreau. Se părea că fuseseră văzuţi de aceştia, căci veneau în goană drept spre ei. Când fură mai aproape, tânărul zări că erau mexicani, şi tu ascultând de un reflex inconştient, mâinile lui se crispară de patul revolverelor. Erau rebeli! Cartuşierele în cruce pe piept o arăta lămurit. O detunătură, cu un ecou puternic în deşert, făcură cunoscut lui Laddy şi celorlalţi, că erau ameninţaţi. Într-o clipă descălecă, şi ajută tinerei spaniole să coboare de pe cal. Jim Lash, se şi găsea în genunchi cu carabina pregătită, în vreme ce Gale, cu ambele revolvere în mâini, aştepta calm ca rebeli să intre în bătaia gloanţelor. După ce Laddy aşeză pe Mercedes după un morman de saci, spre a o feri de gloanţe, veni lângă ei, încruntat teribil şi cu ochii fulgerători.

— Sunt şapte, spuse el. Au noroc că sunt numai aţâţi. Aş fi vrut să ucid mai mulţi.. Probabil că au fost puşi pe urmele noastre de Rojas sau Quinteros. Şi…

Un glonţ îl întrerupse, zburându-i pălăria la câţiva paşi mai departe. Un altul zbură pe lângă urechea lui Lash.

— Pe toţi dracii! strigă Laddy, ăştia nu ştiu de glumă.

Gale aruncă pe pântece, trăgând neîncetat asupra banditţilor. Unul din ei, cu un strigăt de agonie, alunecă mort de pe cal. Laddy, cu sânge rece, în picioare, ochea liniştit. Buzele îi tremurau de nerăbdare, iar ochii îi sclipeau furioşi. Un fulger alb izbucni din ţeava carabinei, urmat de o detunătură formidabilă, amplificată mult în liniştea, întreruptă acum, a imensului deşert, şi un alt rebel se prăbuşi de pe cal, care mai alergă puţin, apoi se opri nechezând jalnic.

Lash trase de două ori consecutiv şi doi bandiţi căzură ucişi pe coama cailor, fură duşi în depărtare, de către caii înnebuniţi de împuşcături, ridicând în urma lor un nor de nisip gălbui, înălţat în aer şi mai mult vântul ce şuiera sinistru, prevestind moartea.

Ceilalţi trei rebeli, văzând că atacul lor eşuase, se îndepărtară în goană, ieşind din bătaia armelor, înjurând groaznic… Oprindu-se câteva clipe, se sfătuiră cu vioiciune, apoi fără să mai arunce vreo privire înspre teatrul luptei, dispărură la orizont, în direcţia Casitei.

— Au scăpat ieftin! făcu Laddy cu ciudă, privind în urma celor ce se îndepărtau. Dick, cred c-au fost din banda lui Quinteros, trimişi de acesta…

Vorbind, cowboyul se întoarse spre Gale, dar se opri brusc, văzând pe acesta încercând să se ridice cu greutate. Dar odată în picioare, făcu câţiva paşi şovăitori, apoi răsucindu-se în jurul lui, căzu la pământ, ca un buştean, fără cunoştinţă.

— Dick! strigă el. Jim, dă-mi ajutor. E rănit!

Jim Lash se apropie în fugă de ei, şi întoarse pe Gale cu faţa în sus. Îi sfâşiară cămaşa şi începură să-i cerceteze rana. Mercedes, auzind, ceea ce se întâmplase alergă înspăimântată şi văzând pe tânăr fără cunoştinţa se

cramponă cu disperare de braţul lui Laddy…

— Nimic grav, pronunţă Jim, ridicându-se în picioare. Glonţul a străpuns pieptul, fără să atingă, vreun organ principal. În câteva zile se face sănătos tun… E mai mult obosit, decât rănit.

— Cum îl ducem până la fermă? întrebă Laddy.

— Îl legăm de un cal şi vom avea grijă să nu fie clătinat prea mult.

După câteva clipe, Gale se afla pe un cal, strâns legat. Jim Lash şi Mercedes încălecară şi ei, în vreme ce Laddy mergea pe lângă rănit, supraveghindu-l şi apărându-l de insecte.

— Ei bine! Laddy, ce gândeşti tu despre această bandă? îl întrebă Lash.

— Îmi face impresia unor hoţi de vite, buni de spânzurat, răspunse acesta, scuipând dispreţuitor.

— Cred că ai dreptate, răspunse Lash gânditor.

Ultimele raze ale soarelui apuneau la asfinţit, când în depărtare se zări o pată întunecoasă, care în curând luă forma unui ranch.

Cowboyi, îndată ce-l zăriră, scoaseră strigăte de bucurie. Mercedes, deşi era fericită de faptul că fusese salvată şi i se oferea acum un refugiu în acest ranch, era totuşi întristată şi lacrimi amare apărură în ochii ei, când privi trupul neînsufleţit al tânărului ei salvator.

4. SILVER RIVER

Când Gale deschise ochii, razele soarelui pătrundeau prin fereastra deschisă, în faţa căreia se afla întins pe un pat. Primul sau gând fu să se întrebe unde se găsea. Aruncând o privire prin cameră, zări că era de o mărime mijlocie, cu pereţii de lemn. Pe care atârnau şei, harnaşamente şi pături. Cineva trebuie să-l fi adus aici! Încetul cu încetul îşi aminti cele ce se întâmplase: fuga în deşert, atacul rebelilor, cei doi cowboy aplecaţi asupra lui cu îngrijorare, Mercedes privindu-l îngrozită, apoi... nimic.

Gale simţea o mare greutate apăsându-l în piept, care-l împiedica să facă vreo mişcare. Mâna dreaptă îl durea îngrozitor; ridicând-o încetişor, observă că aproape i. Se înnegrise şi că era acoperită cu pete vinete. Capul îi vâjâia provocându-i ameţeli.

O adiere caldă suflă pe fereastră, mângâindu-i uşor faţa. Dick auzi un foşnet de frunze, murmurul unei ape curgătoare, ciripitul păsărilor, zgomotul unor paşi ce apropiau, auzi nişte voci. Uşa camerei era deschisă şi-i îngădui să zărească un pridvor, ai cărui pari susţineau greutatea acoperişului, nişte boschete de trandafir, o bancă din lemn de pin. O bătătură acoperită cu iarbă deasă şi un cer de o culoare albastră pură.

— Mai dormea încă. Când l-am privit acum o oră, spunea o voce pe care Dick o identifică numaidecât ca fiind a lui Laddy.

— Lasă-l să doarmă, răspunse o alta, mai groasă şi puternică. Câte o fi îndurat el!...

— E un flăcău straşnic, continuă înflăcărat Laddy. Dacă l-ai fi văzut, ai fi rămas cu totul uluit! Din câteva lovituri grozave, a băgat spaima în mai mult de cincizeci de *grensers!* Şi dacă...

— Ajungă! Opreşte-te! îi întrerupse celălalt, izbucnind în râs. Cunosc, toată povestea; mi-ai repetat-o doar de câteva. ori până acum. Ai să mă faci să prind o şi mai mare

simpatie pentru acest tânăr! Voi face tot ce voi putea… pentru el şi frumoasa mexicană… Deocamdată ara multe neplăceri, mai ales din pricina cailor, adăogă el, devenind serios. Rebelii sunt foarte activi prin părţile acestea a graniţei. De fapt, această regiune este un imens deşert fără apă, dar aceşti *greasers* sunt oamenii ai deşertului. Ei pot oricând să treacă frontiera prin josul râului Silver River şi să transporte arme prin fraudă în Mexic. Bineînţeles, eu nu sunt pus aici decât pentru a veghea ca japonezii şi chinezii să nu intre prin golful Magdalena în Statele Unite, dar trebuie să supraveghez şi frontiera. Am de gând să angajez nişte rangers[4], pentru paza graniţei… Totuşi, teama cea mai mare tot pentru caii mei îmi este. Dacă rebelii aud cumva despre ei… ştii prea bine ceea ce va urma. Pentru cai mi-aş da viaţa!…

— Am putea, dacă vrei, să te ajutăm, Jim şi eu.

— Laddy, şi voi îmi sunteţi la fel de dragi! N-aş vrea să vă pierd! Poate pot să-l conving pe acest Gale să lucreze la mine.

— Asta-i uşor! Mi-a spus că n-are nici o leţcaie în buzunar şi că nu cunoaşte pe nimeni pe aici, răspunse Laddy.

— Hm! Dar, mrs. Belding va sări în sus când va auzi că am angajat un străin!

— Pentru ce?

— Este Nell la mijloc! Tu spui că Gale e un tânăr. american. Nevastă-mea se îngrozeşte numai la gândul că Nell s-ar putea îndrăgosti.

Cowboyul izbucni în râs, lovindu-se cu palma peste genunchi.

— Mi-ai spus că-i un flăcău straşnic nu-i aşa? continuă Belding.

— Desigur, şi nu-s vorbe goale răspunse cu ardoare Laddy. Întreabă-l şi pe Jim!

De astă dată, Gale, cu toată ruşinea ce-i inspira spionajul acesta neprevăzut, întinse şi mai mult urechea pentru a nu scăpa nici un cuvânt

— Vânjos, ochii albaştri, scânteietori, puţin mândru şi

[4] Călăreţi voluntari pentru paza regiunilor sălbatice.

frumos, te asigur, răspunse Lash.

— Poate va trebui să mă gândesc mai bine înainte de a angaja un străin, spuse Belding cu ton serios. Îmi închipui că un tânăr cumsecade, Laddy, dacă e prietenul unuia, dintre soldaţii noştri. Dar e om de cuvânt? Te poţi încrede în el?

— E de ajuns să-ţi spun că i-am strâns mâna cu plăcere şi că sunt al dracu’ de mulţumit că mi-a ieşit în cale, făcu cowboyul. Tom Belding, acest flăcău e un diavol împieliţat şi te-ar putea face knock-out în mai puţin de-o clipă. Ce-ai de spus, Jim?

— Ce-am de spus? Ei bine! Tom, tânărul Gale poate oricând să-mi ia, dacă vrea, calul, carabina, tot cea ce am, fără ca să-l pot împiedica!

— Bine. Bine, spuse fermierul, nu vreau să vă necăjesc, *boys*. S-a făcut!

Gale asculta această convorbire cu o vie plăcere, al cărei obiect principal era, mai ales că, se vedea apărat cu atâta înflăcărare de cei doi cowboy.

— Cum merge tânărul? strigă o femeie, ai cărei paşi Dick îi auzi numaidecât răsunând pe scările pridvorului.

— Doarme, nevastă, răspunse Belding. Nu şi-a revenit… Din fericire rana îi uşoară. Am să-i fac o propunere.

— E un cowboy, întrebă cu vioiciune mrs. Belding.

— Nu.

— Va deveni însă unul foarte renumit, se amestecă Laddy.

— Cine este? De unde vine? Trebuie să fii sigur…

— Laddy mi a jurat că-i un om şi jumătate, o întrerupse Belding. Asta îmi ajunge.

— Aşi! Laddy cunoaşte bine oameni, dar nu pe cei din Est… Trebui să fii prudent…

— Bine, Nellie, dar ce mai ai de spus dacă Laddy şi Jim garantează pentru el?

— Dar, Tom… Se va îndrăgosti de Nell!

— Ei, şi! Ce lucru necurat vezi în asta? Oare nu toţi de aici sunt îndrăgostiţi de ea? Mereu aceiaşi poveste…

— Da, dar s-ar putea ca Nell să-l iubească.

— Laddy, Jim, nu v-am spus? Ştiam de mai înainte ce va zice. Dar bine, draga mea, ar trebui să fii în culmea bucuriei dacă Nell s-ar îndrăgosti vreodată, ceea ce nu-mi vine să cred, căci e mai sălbatecă ca o antilopă. Are aproape douăzeci de ani şi nu prea îmi dă nici o speranţă că ar putea deveni o femeie în puterea cuvântului, atâta vreme cât locuim în ţinutul ăsta pustiu, uitat de Dumnezeu! Totdeauna ai avut groază de oraşe, unde o fată poate găsi oricând un bărbat, care să-i placă. Am făcut tot ceea ce am putut pentru Nell; am iubit-o ca şi cum ar fi fost fata mea şi mi-am schimbat de atâtea ori proiectele, pentru a-ţi face ţie pe plac. Avem în perspectivă zile negre; am nevoie de oameni şi voi angaja pe acest Gale, dacă va voi să rămână. Nell n-are decât să-şi încerce norocul cu el, aşa cum ar face-o cu altul, de pildă, atunci când vom părăsi acest deşert blestemat.

— Sper că Laddy nu se înşală asupra noului venit, suspină Mrs. Belding.

— Niciodată nu m-am înşelat asupra oamenilor, Mrs. Belding, răspunse cowboyul, cu tărie.

— Fie! acceptă femeia. Mă duc să pregătesc mâncarea, căci tânărul şi mexicana trebuie să fie morţi de foame… Ai grijă, Laddy, dacă Nell vine pe aici, fii mai aspra cu ea şi nu-i da nas.

Dick auzi paşii femeii îndepărtându-se.

— Ce spui de asta Laddy? făcu Belding. A fost aşa cum ţi-am spus eu?

— Deh! Ce să zic! Aşa sunt mamele… Ai văzut-o, Jim pe Miss Castaneda?

— Da. Spaniola e frumoasă, n-am nimic contra, dar e prea searbădă. Totuşi, când m-a fixat cu ochii ei negri, parcă aş fi primit o lovitură în creştet!… O prinţesă!… Dar Nell e ca un copil, e atât de dulce……

— Ţine-ţi gura! îl întrerupse Belding. Uite-o că vine!

Dick auzi nişte paşi uşori şi o voce fermecătoare.

— Ah! Aici eraţi! Dad, senorita e încântătoare. Doarme atât de adânc, încât ai zice că-i moartă… Sper că nu-i bolnavă.

— Nu, făcu Laddy, e obosită peste măsură.

— Ce tristă este, continua fata. Spune-mi Laddy, nu mi-ai zis că are un logodnic?

— Desigur.

— E tânărul adus de voi?

— Nu! Acesta e acel ce-a smuls-o din ghearele lui Rojas.

— Ah! Unde este?

— Înăuntru. Doarme.

— Cum arată?

În această clipă Gale simţi că nu mai putea sta aşa şi să asculte. Se ridică din pat încet, fără zgomot. Cu vie plăcere, observă că în afară de o mică ameţeală, nu mai avea nimic. Ezitând un moment, se îndreptă spre uşă.

Laddy terminase de arătat portretul tânărului, făcând-o în cele mai vii culori.

— Dad, spuse fata, dacă-i aşa, mă voi îndrăgosti de el. Şi…

Nell nu sfârşi, că în aceiaş clipă, aproape căzu literalmente, în braţele lui Dick. Şi făcu un salt brusc în lături.

Gale îi văzu într-o zecime de secundă faţa, ochii de un albastru pur, dar cu privirea strălucitoare, uimirea ce se citea pe figura ei şi simţi că inima îi bate cu putere.

Un moment fata îl privi fix, apoi încurcată, se întoarsa şi dispăru ca o fantomă.

— Hello! Iată şi flăcăul! Încântat că te văd, Gale. Numele meu e Belding.

Dick simţi o strângere de mână viguroasă, care-l făcu să-şi dea seama că era primit ca prieten.

— Pe legea mea, cine era acel înger îmbrăcat în alb ce a zburat ca un vârtej de lângă mine.

— E Nell Burton, fiica mea vitregă, spuse Belding, E un adevărat tirbuşon, cum spune Laddy. Hai în casă, să dai ochii cu ea şi cu nevastă-mea

Gale se afla la ferma lui Belding de trei săptămâni. În tot acest timp se restabilise complect. Fără să ştie cum şi ce fel, începuse să îndrăgească pe Nell. Unde se găsea fata

acolo îl puteai vedea şi pe el dându-i târcoale şi de acest fapt, făceau mare haz cei doi cowboy.

Între timp, sosise o scrisoare de la Thorne care suna astfel:

Dragă Dick,

Mi-ai făcut un bine pe care n-am să-l uit toată viaţa, îmi lipsesc cu desăvârşire cuvintele pentru aţi mulţumi.

Ţi-am încredinţat pe Mercedes. Veghează asupra ei, căci viaţa mea depinde de ea. Împiedica prin orice mijloc răpirea ei de către mexicani. Noi suntem imobilizaţi aici, nefăcând nimic. Dar asta nu mai ţine multă vreme. Termenul liberării mele se apropie. Şi voi veni la Silver River pentru a mă căsători cu Mercedes şi a pleca în ţinuturi mai civilizate.

Când va veni cineva de pe acolo pe aici, trimite-mi un bilet să ştiu şi eu ce mai e pe la Silver River. Veghează cu atenţie Dick şi Dumnezeu să te ajute.

Al tău
Thorne.

Dick împături scrisoarea şi o băgă-în buzunar. Se afla în curte şi o citise a treia oară.

— Când intră în casă, câtva timp mai târziu, camera îi era pusă în ordine. În mijlocul mesei se afla un ghiveci cu flori.

Nell îl pusese aici cu voinţă sau din întâmplare? Era pur şi simplu o amabilitate sau o intenţie vădită? Era oare un mesaj de descifrat, un simbol, o speranţă?

5. YAQUI

Pe înserate, la câteva mile la vest de Silver River, un călăreţ se opri, pentru a cerceta terenul ce se întindea în faţa lui. Era un deşert gol şi sinistru acoperit numai de mărăcini.

Călăreţul era Dick Gale.

În faţa lui se deschidea o vale întunecoasă, căci era pe înnoptate.

Tânărul dădu pinteni calului, ajungând lângă un pârâu, unde descălecă.

— Bea, Sol, spuse el.

Blanco Sol, nu era altul decât unul dintre faimoşii cai ai lui Belding. Era un armăsar de o supleţe extraordinară şi de o viteză care făcea pe călăreţ de multe ori să ameţească.

Înainte de a lua o înghiţitură de apă, calul dădu semne de nelinişte. Gale tresări. Erau semnele, unei apropieri, de străini. Trăgând aerul pe nări, Dick simţi un miros ascuţit de fum. Înaintând pe pântece zări, într-o scorbură, în jurul unui foc, trei mexicani.

— Quinteros! murmură el.

Nu se înşela. Cicatricea grozavă după buzele acestuia îl trădase. Înălţând privirea, Gale zări un indian legat de un trunchi de copac în apropiere. După câte vedea, mexicanii aveau intenţia să-l ucidă în torturi, aşa cum fac indienii albilor prinşi, căci îşi ascuţeau cuţitele, cu priviri sinistre.

Tânărul murmură câteva blesteme înfiorătoare la adresa acestor tâlhari barbari, care fac zâzanie între albi şi indieni.

De-a buşilea, se târî până în apropierea copacului de care era legat indianul. Mexicanii păreau prea absorbiţi de munca lor, ca să observe ceva. Pe nesimţite, scoase cuţitul şi tăie legăturile indianului. În afară de o tresărire imperceptibilă, acesta nu făcu altceva nimic şi rămase pe loc, căci dacă ar fi încercat să fugă acum, ar fi fost ucis cu siguranţă de bandiţi.

Gale, puse carabina la ochi, şi fără nici un sentiment de

remuşcare apăsă pe trăgaci.

Quinteros căzu fulgerat la pământ, până ca ceilalţi doi să se dezmeticească, tânărul îi ucise cu gloanţe de revolver. Bandiţii se prăbuşiră în ţărână, fără un geamăt..

Dick ieşi acum în plină lumină, spre a cerceta leşurile celor trei mexicani. Făcuse o imprudenţă, căci aproape numaidecât, indianul sări în faţa lui cu un strigăt de avertizare.

O împuşcătură răsună în apropiere şi indianul se îndoi de şale, căzând cu un geamăt la pământ. Gale se întoarse fulgerător cu arma în mână.

În faţa lui la cinci paşi, un alt mexican, pe care nu-l văzuse şi care fusese probabil după vreascuri pentru foc, tocmai ochea. Tânărul fu mai iute. Un fulger brăzdă întunericul şi mexicanul, urlând, se învârti ca o piaţă în jurul său şi căutând zadarnic un sprijin în aer, cu braţele ce i se bălăbăneau încoace şi încolo, aluneca jos ca un sac, fără viaţă.

Asigurându-se că nu mai este nici un pericol, Gale veni lângă indian şi observă că fusese rănit la umăr Rana nu era gravă, dar îl stânjenea pe acesta. Indianul deschise ochii tulburi şi într-un geamăt, murmură:

— Yaqui… Yaqui…

Tânărul pricepu că acest nume însemna tribul din care făcea parte acesta.

— Yaqui… eşti bun… continuă acesta.

Dintr-un îndemn sufletesc, Gale, impresionat de vocea indianului, îi dădu să bea puţină apă, ceea ce îl mai învioră.

Apoi, ridicându-se uşor, îl puse în şea şi încălecând pe Blanco Sol, porni încet spre fermă.

Pe drum, Gale îi studie amănunţit, yaqui dusese o viaţă aspră. Ochii îi erau negri, focoşi, cu privirea ca de oţel; totuşi aveau ceva dintr-o tragică viaţă dusă în plin deşert. Era de statură mica, dar de o construcţie puţin obişnuită

Gale mână calul mai iute, prin acest pustiu de nisip şi mărăcini, ce-i zgâriau mâinile şi picioarele la fiece mişcare. Soarele dispăruse de mult şi calea nu-i era acum luminată decât de razele palide ale lunii. Vântul începu să şuire

sinistru.

Când Silver River îi apăru în faţă, simţi că o imensă, fericire îi invadează trupul. Era obosit, aproape sleit de drumul făcut prin aprigul ţinut.

— Un Yaqui rănit! De ce dracu' l-ai mai adus cu tine? bodogăni Belding, ajutându-l să-şi depună povara pe o laviţă.

— Nu-l puteam lăsa în plin deşert! răspunse Gale, alene. Lasă-mă să mă culc acum. Pic de somn.

Într-adevăr, cum puse capul pe pernă, adormi buştean, retrezindu-se decât a doua zi, când Belding îl zgudui de repetate ori.

— Yaqui era aproape mort, spuse Belding, dar sper că în curând va fi pus pe picioare. Dick, acest indian a venit tocmai din New Orleans. Vorbeşte bine englezeşte. Am reuşit să aflu câte ceva despre el. Guvernul mexican şi-a pus în cap să-i distrugă rasa. Acum un an, întreg tribul lui a fost dus într-un port din Golful Mexic şi îmbarcat pe un vas, care i-a dus în Yucatan. Acolo, au fost consideraţi ca sclavi şi puşi să muncească într-o regiune stearpă, umedă şi mlăştinoasă. Au murit pe capete; dar alţii le luau locul, Mexicanii, vezi tu, a felul lor de exterminare a indienilor. E un lucru înfiorător… Ei bine! Acest Yaqui a reuşit să fugă de acolo, să se îmbarce pe un vas şi să, ajungă până aici. A lucrat pe unde putea… Mi s-a făcut milă de el şi l-am angajat la mine… Parcă mi-ar fi fost un câine credincios, aşa m-a privit… Dick, cred că am făcut bine.

— Cred şi eu, răspunse tânărul.

Aici se încheie discuţia lor, care hotărî soarta indianului şi, după cum se va vedea mai târziu, şi a lor.

O mare fericire cuprinse pe Mercedes, atunci când George Thorne sosi pe neaşteptate la fermă, eliberat din armată. Surpriza cea mai mare, fu însă a lui Gale, care se văzu acum fără nici o misiune. Căci dacă până acum avusese grija supravegherii tinerei spaniole, acum cu venirea lui Thorne şi cu proiectul acestuia de a pleca

împreună cu Mercedes în ţinuturi mai civilizate, nu ştia ce să mai facă. După multe insistenţe din partea lui Belding şi s celor doi cowboy, Laddy şi Lash, care prinseseră simpatie pentru el, se hotărî să rămână şi mai departe la fermă.

Când ziua plecării lui Thorne şi a lui Mercedes sosi, Gale împreună cu cowboyi şi Yaqui hotărâră să-i conducă o bună parte din drum, pentru a-i feri de vreo neplăcere din partea lui Rojas.

Caii erau înşeuaţi şi aşteptau nervoşi să fie dată plecarea. Thorne, Mercedes, cowboyi şi Yaqui încălecară. Gale nu era însă cu ei.

Dick se furişa încet prin dosul casei, spre un grup de copaci, de care era atârnat un hamac. Nell era acolo, legănându-se uşor, cu ochii deschişi.

Când îl văzu, se prefăcu că doarme. Dick se apropie pe nesimţite, se aplecă deasupra ei şi-şi apăsă buzele de gura fragedă a tinerei fete. Cu un strigăt slab, Nell sări jos din hamac şi înroşită până în albul ochilor, fugi.

Gale vru să se ia după ea, dar strigătele celor din faţa casei îl făcură să se întoarcă. Totuşi, inima îi bătea cu putere şi un fior cald îi umplu sufletul.

Când se depărtară de formă, şi în urma lor nu se mai vedea decât un nor de praf, de după colţul casei apăru capul fetei, care trimise, surâzând, o bezea, în spre ei.

6. ÎN PLIN DEŞERT

Mijeau zorile, când Yaqui dădu primul semn de oprire, la poalele unui deal abrupt. Caii fură priponiţi şi aprinseră un foc. Mercedes era galbenă de oboseala, dar fericită. Ceilalţi o înconjurau cu dragoste, întrecându-se în atenţii. Thorne însă, nu mai putea de bucurie. Faţa îi strălucea, iar ochii îi scânteiau, când o privea.

Deşi nu se odihnise destul, Mercedes fu prima care dădu plecarea. Până la amiaza, nimic nu le turbura liniştea.

Când soarele ajunse deasupra lor, dogorind ca un jăratec, Lash scoase întâiul semn de alarmă:

— Rojas ne urmăreşte!

— E Rojas cu adevărat? strigă brusc Thorne, cu dinţii încleştaţi.

— Da! Sunt la cinci mile în urma noastră. Probabil că a pândit în jurul fermei şi s-a luat pe urmele noastre.

— E Rojas cu vreo duzină de mexicani cel puţin, afirmă şi Gale, aruncând ochii asupra Spaniolei, care îi apăru transformată, invadată subit de o energie sălbatecă, plină de dorinţa de răzbunare.

Yaqui privind în urma, ridică pumnul, nu deschis, ci crispat şi rigid ca o gheară de vultur şi o mişcă încet într-un gest de ameninţare.

Lupta se apropia. Era inevitabilă şi se vestea a fi groaznică. Rojas venea furtunos, din ce în ce mai iute. Deşertul era drept, fără nici un punct de rezistentă. Totuşi, Yaqui descoperi în zare o linie întunecoasă, un grup de stânci, şi cu toţii se îndreptară în goană într-acolo. Yaqui ajunse primul. Descăleca şi cu mâna pe căpăstrul calului, în picioare, părea un zeu al răzbunării, a cărui siluetă se desena ca o umbră, pe cerul înroşit de dogoarea soarelui.

Cercetând locul, Gale zări că stâncile nu erau altceva decât nişte cratere a unor vulcani stinşi, cu colţuri tăioase şi pante abrupte. Cu toate acestea, Galo privind într-unul, observă în abis o masă de lavă, care mai clocotea încă şi

nori deşi de aburi care acopereau craterul.

Aici se opriră şi-şi făcură lagărul. Yaqui duse caii puţin mai departe, unde-i priponi. Mercedes era calmă, dar ochii îi străluceau de un foc întunecos. Thorne scotea blesteme înfiorătoare la adresa mexicanilor.

Cei doi cowboy şi Gale însă îşi făcură un culcuş în nisip unde se lungiră.

Indianul părea, că cunoaşte locurile, căci dădea explicaţii tuturor, la ceea ce era întrebat. Şi într-adevăr aşa şi era, căci mărturisi singur că aceste locuri fuseseră ţinuturile de vânătoare ale tribului său.

— Ceea ce mă uimeşte, spuse Thorne, este că Rojas ne-a urmat în acest deşert imens. Îşi va pierde oameni, căii, poate chiar viaţa. Nu e decât un bandit şi nu va avea nici un folos. Tot ceea ce face, e numai pentru o femeie lipsită de apărare... Nimic altceva decât o femeie! Nu pricep nimic.

— Da, răspunse Laddy, clătinând din cap, nimic altceva decât o femeie.

Urmă o scurtă tăcere, în care vreme rămaseră fără să se mişte, privind fix flăcările focului.

— Culcaţi-vă! spuse Yaqui.

Thorne se înfăşură în pătură, lângă Mercedes. Ceilalţi, aproape că şi adormiseră, numai Gale simţea că nu putea dormi. Totul i se părea ciudat, învăluit de un mister întunecos. Noaptea era opacă. O tăcere adâncă domnea împrejurul lor. Yaqui veghea s-ar fi putut crede că Rojas le pierduse urma.

Gândurile nu-i dădeau, pace şi Gale simţea că-i vâjâie capul. Era obosit şi nu putea dormi. Sfârşi însă prin a aţipi şi în curând numai indianul mai era treaz.

În zori, când se deşteptă, Gale fu izbit de acest adăpost sălbatec, format din stânci şi cratere de vulcani, care avea aerul unor păsări de pradă.

Laddy, care se trezise şi el, împreună cu ceilalţi, alese carabina cea mai uşoară şi-o întinse spaniolei.

— E mai bine s-o ai la îndemână, spuse el simplu. Poate că nu vei avea nevoie de ea, dar nici nu strică...

Cowboyul nu-şi sfârşi fraza. Mercedes îi răspunse, printr-o privire, în care dârzul om al Westului citi o hotărâre sălbatecă.

Singur Thorne era mai nervos şi când o părăsi pe Mercedes, o făcu cu o nelinişte vădită. Împreună cu ceilalţi se apropie de Yaqui.

Orele treceau unele după altele şi, deodată. Laddy artă plin de nelinişte, că Yaqui dispăruse de la postul său da observaţie. Lash ieşi din adăpost şi cercetă vioi împrejurimile. Oprindu-se asupra unui punct, pe care-l privea fix, îl arăta cu mâna lui Richard Gale.

— Patrusprezece călăreţi! murmură Lash.

În acei moment, Yaqui apăru alergând, şi văzându-i pe toţi la un loc, le arătă ceea ce observase Lash; apoi, dispăru din nou…

Alte ore trecură. Nimic nu mişca în vale. Din când în când Laddy se întorcea spre Gale, aruncându-i privirii cercetătoare, dar acesta nu mai zarea nimic mişcându-se. Aşteptarea era insuportabilă.

Într-adevăr, suflul straniu din aer, tăcerea aceasta de moarte, caracterul întunecos al indianului, nu prea erau de natura să-i liniştească. Şi decorul sălbatec, tragic şi dezolat, adăoga un vag sentiment de mister.

— Îmi închipui, spuse Lash, care apăru subit de după un colţ de stâncă, că aceşti *greasers* ne pregătesc o surpriză.

Până şi Lash, cel mai calm şi indiferent dintre ei în mijlocul unui pericol, începea sa dea semne de nervozitate.

— Priviţi băieţi, strigă el deodată. Colo jos, spre stânga, la trei sute de metri. Vedeţi… Am crezut mai întâi că era un *grizzly*[5]… dar… e Yaqui!… Se caţără la fel de iute ca un leopard. Îl vedeţi?

Trecu o bună parte din vreme până ce indianul fu observat şi de ceilalţi. Aproape culcat pe pântece, Yaqui se mişca cu rapiditate uimitoare. Din când în când se oprea, şi privea în faţa lui. Se afla tocmai în faţa unui enorm bloc de lavă împietrită, ce domina ţinutul. Acest bloc era c-am la vreun sfert de milă de ei.

[5] Urs cenuşiu.

— Se îndreaptă spre stanca aceea, spuse Laddy. Merge mai încet acum… Se ridică… nu, e în genunchi… Drace! Ce-o fi având de gând?

— Laddy, uită-te!… rosti iute Jim… Iată-l pe Rojas şi banda lui, căţărându-se pe stânci.

Atât de distinct, cât era posibil Gale zări pe Rojas şi oamenii lui care-l urmau. Nişte mutre fioroase, cu părul în dezordine, cu feţele măslinii şi pline de năduşeală, goi până la brâu, fără cizme şi cu carabinele în mâini.

— Iată-i!… spuse Dick încet Se opresc. Îl văd pe Rojas. Are un aer sălbatec… Dumnezeule, cred ca am să-l ucid!

— Ce este? făcu Laddy.

— Cu ei e un indian Papago. E indianul care păzea *corralul* lui Belding. El le-a arătat drumul ce l-am apucat şi i-a condus până aici… Trădătorul!

— Priviţi, spuse Jim. Yaqui ridica carabina… Cerule ce încet se mişcă. Ocheşte pe cineva… fără îndoială Rojas!

— Yaqui îl ucide, adăugă Gale sinistru.

— Rojas… da… da! strigă Thorne cu căldură.

— Niciodată! făcu Laddy. Pun rămăşag, că Papago va cădea. E un trădător şi Yaqui ştie ce face…

O detunătură îl întrerupse.

— Laddy a avut dreptate. Papago e atins… Cade!

Alte, împuşcături se auziră. Yaqui era acum în picioare, şi trăgea în mexicanii ce înaintau urlând. Gale observă totuşi că nimeni nu mai fu atins. Rojas şi oamenii lui dispărură în urma unei ridicături de teren stâncos şi, aproape numaidecât, Yaqui îşi schimbă poziţia, supraveghind cu atenţie mişcările rebelilor mexicani. Păru că se îndreaptă spre locul unde se aflau Gale şi ceilalţi, dar dispăru îndată într-o crăpătură. Intenţia lui, desigur, era să atragă pe bandiţi, pe urmele lui.

— Se va petrece ceva acum, spuse Laddy. Jim, cred că trebuie să mulţumim Cerului, că-l avem cu noi pe acest Yaqui.

— Putea să-l ucidă pe Rojas! strigă Thorne, cu un fel de furie. N-a făcut-o!… N-a făcut-o!…

Laddy fu singurul care îi putu explica.

— Ascultă aici şi vei înţelege, începu el. Dacă aş fi tras eu, Rojas ar fi căzut. Aceasta e părerea mea şi a albilor. Dar Yaqui a ştiut ce face. Căci, dacă Papago ar mai fi trăit, ne-ar fi făcut să trecem prin cele mai mari pericole. Ar fi condus banda până la locul unde e ascunsă Mercedes şi ne-ar fi făcut să ieşim de-aici, pentru a o apăra şi ne-ar fi ucis până la unul...

O altă detunătură se auzi.

— Yaqui a mai făcut pe unul să muşte ţărâna, făcu ironic Lash.

Brusc, o rafală de gloanţe se abătu asupra lor; carabinele bandiţilor intraseră în joc. Gale zări ieşind din nişte găuri din lavă, limbi roşiatice de foc. Laddy puse carabina la umăr şi dădu semnalul de tragere. Thorne fu primul care trase, dar puţin cam nebuneşte, după cum gândi Gale. Apoi, Jim făcu să răsune aerul de detunăturile Winchesterului său.

Gloanţele plouau cu nemiluita în jurul lor, şuierând sinistru prin aer şi pierzându-se în craterele vulcanilor.

— Ţineţi-vă bine, flăcăi! strigă Laddy, care-şi încurca carabina. Nu risipiți muniţiile.

O şuierătură şi un glonţ se înfipse în lavă. Bucată din aceasta fu smulsă din loc şi intră adânc în piciorul lui Laddy, care înjură sălbatec.

— Ia cuţitul, Gale şi scoate-mi asta! strigă el cu o strâmbătură de durere.

Cale ascultă şi vârând lama ascuţită în pulpa lui Laddy, scoase lava din carnea ce se învineţise. Laddy strânse cu putere dinţii, devenind de-o paloare mortală.

Dick crezu că se află în infern. Gloanţele şuierau, detunăturile aproape îl înnebuneau, aerul devenise dogoritor de arşiţa soarelui, iar fumul ce ieşea din cratere îi înecau. Privind mai atent, descoperi că acum gloanţele veneau de deasupra lor.

Cu un strigăt de durere, Thorne căzu atins, în vreme ce Lash părăsea adăpostul în grabă, nemaifiind în siguranţă acolo. Laddy, nimerit de alt glonţ căzu pe spate, ţinând încă în mână carabina. Cu o energie sălbatecă şi o hotărâre dârză, Gale târî pe cowboy după o stâncă, apoi în genunchi,

cu ochii scânteind, cu fălcile încleştate, trase fără întrerupere în direcţia bandiţilor. Unul, cu geamăt înfundat, alunecă din înălţime, într-o prăpastie. Altul, cu o tresărire violentă, prăbuşi în ţărână. Gale trăgea mereu… încă un mexican căzu… încă unul… şi încă unul. Îngroziţi, mexicanii căutară în grabă un refugiu mai sigur. Gale, cu vinele umflate, capul în flăcări, îi urmărea cu atenţie, şi cum zărea unul, trăgea.

— Aceşti *greasers* sunt nişte laşi, fug la cel mai mic pericol, spuse o voce tărăgănată.

Gale se întoarse ca fulgerul.

— Laddy! Am crezut că ai dat ortul popii, strigă el cu o emoţie vizibilă.

— Iarba rea nu piere, glumi cowboyul. Dick, rana o fi adâncă?

Gale îi desfăcu cămaşa. La umărul drept, sub claviculă, se vedea o rană care sângera.

— Nimic grav, Laddy, spuse el.

Rupse o fâşie din cămaşă şi-i legă umărul.

— E curios cum un glonţ te străpunge, fără să-ţi facă nici un rău…

— Laddy, mi-e teamă ca Thorne… să nu fie atins mai grav, murmură Gale. A căzut, nu departe de aici. Nu mai mişcă.

Nici un răspuns nu-i veni.

Laddy, după ce cerceta împrejurimile cu atenţie, se târî în genunchii până lângă soldat. Gale îl urmă. Thorne era mort sau leşinat, iar Gale admise fără ezitare prima ipoteză, Dar Laddy, după ce examina liniştit rana, constată că inima bătea regulat.

— Dick, pronunţă el, nu fi atât de abătut. Trăieşte şi…

Nu-şi termină fraza, căci scoţând revolverul trase de două ori succesiv. Mexicanul care-i ochise, nu mai avu când să-i răspundă la fel.

Gale fu fericit aflând că rana lui Thorne deşi gravă, nu avea urmări mortale. Îi spălă faţa, îi legă rana şi-l sprijini de o stâncă, la adăpost de gloanţe.

În acest timp Laddy nu rămase inactiv şi ochind un alt

mexican, reuşi să-l atingă şi să-l facă să se prăbuşească, într-o gaură cu lavă.

— Dick, nu mai sunt decât vreo doi sau trei colo sus. Ascultă! Jim şi Yaqui sunt acolo şi trag, fără milă. Mă duc spre ei. Rămâi aici şi supraveghea ceea ce se petrece, cu ochii ţintă pe mine.

Cowboyul părăsi adăpostul, coborî în crăpătura, unde era ascuns Thorne, apoi dispăru.

7. SCHIMBĂRI LA SILVER RIVER

La 1 Martie Casita fu ocupată de federali. După o încercare zadarnică de rezistenţă, rebelii fură risipiţi, reduşi la bande care prădau şi jefuiau de-a lungul graniţei, în teritoriul indienilor Nogai. Totdeodată Silver River nu mai era atât de liniştit, cum fusese odinioară. Belding avusese dreptate. Refugiaţii din Mexic şi Casita răspândiră zvonul că la Silver River se găsesc păduri, păşuni, apă şi pământuri minunate şi ca prin farmec, corturi albe şi cabane de lemn începură să apară ici şi colo.

Belding se simţea mai fericit, cum nu fusese nicicând crezând că zilele negre dispăruseră. Angajă doi mexicani demni de încredere pentru supravegherea graniţei, şi începu proiectele lui de irigaţie şi căutări de terenuri miniere. Se aştepta el din zi în zi să-i vie un mesaj din Soryeta sau din Yuta, care să-l vestească că Yaqui reuşise să conducă mica trupă cu bine, de-a lungul deşertului.

Printre alte numeroase schimburi ce se petrecuseră la Silver River, două dintre cele mai importante erau stabilirea unui birou de poştă şi construirea unei cârciumi. Belding îşi dădea seama că postul de poştă era însemnat, dar ridicarea cârciumii îl făcea sa zâmbească. Un mare număr de americani veneau să se stabilească în aceste regiuni: minieri, cowboy, proprietari, *outlaws* şi alţi fără nici o meserie..

Într-o dimineaţă, Belding zări pe Nell puţin nervoasă. Cum ştia că fata era îndrăgită de Gale şi că ea îi împărtăşea sentimentele, crezu că nevenirea nici-unei ştiri din partea tânărului, era cauza acestei nervozităţi.

— Ei bine, Nell, ce s-a întâmplat? o întrebă Belding vesel.

— *Dad*, nu mă lua drept o puştancă, răspunse fata. Am fost insultată.

— Ai face bine să-mi povesteşti totul, spuse Belding

întunecat subit.

— El bine, iată. Acum câteva zile, întorcându-mă aici, am zărit în faţa cârciumii, o grămadă de tineri beţi. Erau americani şi s-au aşezat în calea mea. A trebuit să ocolesc prin altă parte totuşi unul dintre ei m-a urmărit. Era un individ cu faţa roşie, cu ochii bulbucaţi şi o privire insistentă. S-a apropiat de mine şi mi-a vorbit. Am fugit cât am putut ca să ajung până aici şi am auzit pe prietenii lui bătându-şi joc de mine. Ei bine, astăzi, pe când veneam călare, am dat iar peste ei. Aveau instrumente şi făceau nişte măsurători. Am fost surprinsă văzându-i pe terenul lui Laddy. I-am întrebat ce fac şi unul dintre ei, după ce mi-a spus că se numeşte Chase, mi-a răspuns obraznic. L-am biciuit. Şi apoi am pornit în goană spre casă. Asta-i tot!

— Pe cinstea mea, Nell, i-ai pedepsit bine. Aceştia nu sunt oameni din Vest.

— De ce ocupă terenuri care sunt proprietatea altora? întrebă Nell.

— Nu ştiu, răspunse gânditor Belding. Dar voi afla.

Fermierul intră în casă, căznindu-se să dea de rostul purtării acestor oameni.

A doua zi de dimineaţă, Belding coborî în vale. Mexicanii ridicau grăbiţi, case de lemn pe terenurile cowboylor săi. Numai asta făcu pe fermier să se întoarcă din drum, şi să îndrepte spre un cort, în faţa căruia sa aflau câţiva oameni, vorbind şi fumând,

— Numele meu e Belding, rosti el rece. Vreau să vorbesc cu Mr. Chase.

Unul dintre ei, un individ înalt, cu părul alb şi trăsături regulatei se ridică cu mâna întinsă.

— Simt Chase, senor, spuse el. Fiul meu, Radford Chase, nu e departe de aici. Eşti Belding. inspectorul graniţei, nu-i aşa? Aveam de gând să-ţi fac o vizită.

Părea puţin grosolan şi vorbea poruncitor, dar tonul era totuşi cordial,

— Da, sunt inspectorul graniţei, răspunse Belding făcându-se ca nu observă mâna întinsă. Aş vrea să ştiu de

ce dracii puneţi mâna pe terenuri care aparţin cowboylor mei?

— Le aparţin? repetă încet Chase, cercetându-l cu privirea. Am socotit că nu erau ale nimănuia.

— Eşti greşit. Ai văzut jaloanele?

— Pe legea mea, Mr. Belding, asta nu înseamnă nimic. Oamenii mei fac acum un act de ocupare reală. Dacă cowboyi dvs. cred că au cucerit proprietatea terenurilor, împrejmuindu-le numai cu jaloane, se înşeală amarnic. O ocupare legitimă e aceia a unui om care construieşte o casă şi se vede stabilit pe terenul său de mai mult timp.

Acest argument era fără replică şi Belding pricepu.

— Legitim! strigă fermierul furios. Aţi furat terenurile!

— Mr. Belding, sunt un om cinstit în afaceri, continuă Chase. Am venit aici şi am văzut un câştig pentru mine. Nimeni nu părea să aibă drepturi legale. Am aşezat jaloane, am angajat lucrători şi am construit case. Îmi pare că cowboyi dvs. a neglijat acest lucru. E regretabil pentru ei, dar eu sunt gata să-mi apăr drepturile. Dacă asta nu-ţi convine, poţi reclama la Tucson. Legea va fi cu mine.

— Legea? făcu Belding. Aici la graniţa de sud-est, nu este altă lege decât cuvântul unui om cinstit sau carabina.

— Atunci află că legea în Sud-Est a venit odată cu Ben Chase.

Vorbea încă cu ton calm, dar mina zâmbitoare îi dispăruse..

— Eşti din West? întrebă Belding.

— Nu, sunt din Illinois.

— Bănuiam. Westul, Mr. Chase, nu poate răbda în sânul lui oamenii de teapa d-tale.

— Nu sunt chiar atât de sigur ca d-ta.

— Aşteaptă numai ca cowboyi mei să se întoarcă şi vom vedea.

Belding nu mai aşteptă răspuns. Întoarse calul şi plecă Fermierul pricepuse că nu putea lupta contra vicleşugurilor lui Chase şi simţi că sângele îi fierbe de ciuda. Spera însă că Dick şi cei doi cowboy se vor întoarce curând.

8. MOARTEA LUI ROJAS

Împuşcăturile nu se mai auzeau decât din când în când. Gale observă că nici carabina lui Jim Lash nu se mai auzea. O tăcere de moarte urmă apoi. Dick se ridică în picioare şi de la adăpostul stâncilor cercetă împrejurimile. Zări în depărtare cai, dar oameni nu. Laddy dispăruse din raza vederii lui şi asta îl îngrijoră.

Un geamăt îi atrase atenţia. Thorne îşi revenea în simţiri. Se agita nervos, cerea apă de băut şi chema pe Mercedes. Gale îi puse mâna pe frunte şi rănitul încă inconştient, râmase liniştit.

Pentru prima dată de câteva ore, tânărul îşi dădu seama de aspectul decorului care-l înconjura. Îşi plimbă pretutindeni privirile. Încercând să descopere vreo formă, omenească, vreo figură ameninţătoare sau lucirea vreunei carabine. Soarele cobora pe nesimţite spre asfinţit. Înroşind ca o mare de foc întreg cerul. Craterul părea acum mai larg, prin umbra ce o arunca pe pământ, mai adânc, strălucitor ca un monstru infernal…

Deodată, strigăte sălbatece şi răguşite, aduseră pe Gale la realitate. În depărtare, zări mişcându-se trei oameni. Doi dintre ei fugeau cât puteau de repede Al treilea nu înainta decât cu grijă şi şovăind pe picioare. Era Laddy. Părea serios atins, totuşi, el scosese acele strigăte. Chemase pe Yaqui.

Gale simţi că i se opreşte inima. Cei doi fugari se opriră,. Întorcându-se spre a trage în Laddy. Dick recunoscu pe cel din faţă; era Rojas! Banditul întinse carabina Gale zări fumul alburiu şi auzi detunătura aproape numaidecât. Laddy căzu, Rojas aruncă carabina şi începu din nou să fugă, scoţând strigate sălbatice. Tovarăşul său îl urmă.

O furie îngrozitoare, senzaţia unui foc care încetă brusc, spre a face loc unui fior de gheaţă, cuprinse pe Gale când zări pe Rojas îndreptându-se spre locul unde ascunseră pe Mercedes. Rojas căţărându-se avea siguranţa unui urs

sălbatec, banditul care-l urma nu era totuşi atât de sigur în căţărat. Dick auzi încă o detunătură. Laddy se aşezase în genunchi şi trăgea fără încetare. Banditul păru că se loveşte de un obstacol invizibil şi căzu din stâncă în stâncă, până la poalele craterului. Rojas continuă să alerge, fără să se îngrijească de gloanţele ce şuierau în jurul lui. Yaqui, care se afla puţin mai sus ca Laddy, trăgea, şi el. dar fără folos. Rojas alerga mereu.

Laddy aplecă arma şi se luă după el, clătinându-se pe picioare, cu speranţa de a-i tăia drumul. Yaqui, dintr-un salt furios şi splendid, sări într-o crăpătură şi dispăru. Rojas nu-i băgă de seamă dispariţia.

O amărăciune profundă puse stăpânire pe Gale în faţa neputinţei sale. Nu putea decât să privească, fremătând de emoţie, urmărirea dramatică şi să se întrebe cu înfiorare ce devenise Lash

Lungi minute se scurseră. Soarele ajuns aproape de asfinţit, nu măi lumina decât partea superioară a craterului. Laddy alerga din ce în ce mai încet. Yaqui însă, câştiga teren tot mai mult. S-ar fi putut spune că avea aripi, sărind din stâncă în stânca, fără să ezite, într-un elan magnific.

Dar uimirea lui Gaie era în întregime pentru Rojas. Acesta nu mai avea armă. Moartea îl pândea din spate şi din lături. Continua totuşi să alerge spre ascunzătoarea spaniolei, deodată, Gale întrezări pericolul. Rojas văzuse pe Mercedes. Era de necrezut, dar Gale nici nu se mai îndoia. Atunci cu inima cât un purice apucă carabina şi, din genunchi, începu să tragă golind magazia. Nori de praf se ridicară din jurul lui Rojas, care nu se sperie, cu toate acestea.

Gale încarcă din nou arma... Un strigat sfâşietor îl împietri. Thorne îşi revenise în simţiri şi cu trăsăturile răvăşite, arăta cu mâna întinsă spre Rojas. Încercă să vorbească, dar nu reuşi.

Rojas ajunsese în vârful craterului. Brusc se opri şi întreg trupul i se cabră. Zărise pe Mercedes. Câteva detunături se auziră din grotă. Mexicanul se clătină, dar se redresă numaidecât.

O siluetă mică ţâşni din grotă: Mercedes! Banditul se aruncă spre ea. Spaniola însă fugea din răsputeri, drept spre prăpastia de lângă grotă. Intenţia îi era vizibilii, dar Rojas fu mai iute, el o ajunse chiar în clipa când se pregătea să sară. Mercedes scoase un ţipăt străpungător, un strigăt de deznădejde.

Gale închise ochii. Nu putea suporta un asemenea spectacol.

— Gale trage! strigă Thorne îngrozit. Ucide-o! Ucide-o!… Nu vezi… Rojas…

Şi Thorne se prăbuşi în nesimţire.

Rojas n-o ucisese încă pe Mercedes O strângea sălbatec de gât, dar fata lupta din răsputeri. Ceea ce voia Rojas era limpede. Cuprins de o mânie neţărmurită, Gale ridică carabina şi trase. Glonţul şuieră prin aer, ridicând un nor de praf galben la picioarele banditului. Gale trase din nou, dar ochise prea sus. De trei, patru ori, cinci ori, tună carabina… în zadar. Arma căzu din mâinile însângerate ale tânărului, care fu apucat de-o teroare nebună.

— Oh! Jim Lash! Eşti mort? strigă Gale. Laddy!… Laddy!… Yaqui!

Deodată o umbră întunecoasă apăru pe o stânci, deasupra lui Rojas… O săritură de panteră şi umbra fu peste bandit.

— Yaqui! bâigui Gale.

Indianul apucă pe Rojas în braţe, îl ridică în pus, şi-l aruncă în peretele de granit. Mercedes, căzută pe spate, nu mai mişca. Urmărea lupta, cu privirile îngrozite.

În mâna indianului, Gale văzu strălucind lama unul cuţit. Rojas se întoarse brusc şi fugi spre prăpastie… Nu mai avea nici o ieşire, nici o armă. Ochii îi străluceau ca la o fiară încolţită. Yaqui îl urma încet, cu privirea, întunecoasă şi ameninţătoare. Dar nu se grăbea»

Rojas căuta cu disperare o ieşire. Yaqui continua să se apropie cu o încetineală înnebunitoare. Gale urmărea tremurând acest spectacol tragic. Ce simţea şi ce gândea mexicanul? S-ar fi spus că voia să intre în zidul roşu de lavă. Atât de mult se trăgea îndărăt, Yaqui se apropia.

Rojas avea privirile rătăcite.

Gale auzi deodată un strigăt sălbatec, strigătul de război al indianului.

Yaqui era lângă Rojas, se aplecă. Gale nu mai vedea clar. Ce încet se mişcau! Când avea de gând Yaqui să termine?

Un ţipăt neomenesc, teribil, ajunse la urechile tânărului.

Rojas căzu pe spate. din stâncă în stâncă, Gale îl văzu alunecând în abis. În zadar se căznea să găsească un sprijin.. Totu-i fugea de sub picioare… Nu mai era nici o scăpare…

Ţipătul sfâşietor de moarte i se stinse pe buze, în clipa cânii lava clocotindă din crater, se deschise, pentru a-l primi în sânul ei ucigaş…

9. PRIZONIERI ÎN DEŞERT

Dick Gale râmase împietrit, cu ochit ţintă în abisul unde căzuse Rojas.

O tăcere de moarte domnea, peste tot. Indianul se întoarse şi se îndreptă spre Mercedes, care-şi nu-şi revenise încă din spaimă.

Gale se repezi la Thorne care se trezise din leşin, şi începu să strige:

— Thorne, prietene! Totul e bine! Mercedes e salvată! Yaqui a scăpat-o din ghearele lui Rojas, iar banditul e mort. Thorne, am ieşit învingători.

Aceste cuvinte părură că dă mai multă viaţă soldatului. Oroarea dispăruse din ochii lui. Se ridică în picioare, susţinut de Gale, şi privi în direcţia Spaniolei. Yaqui ajunsese lângă Mercedes şi se apleca peste ea. Spaniola tresări. Yaqui o ajută să se ridice. Mercedes părea slabă, incapabilă să rămână în picioare; cu toate acestea, se întoarse spre Thorne şi-i făcu un semn din mână. Un strigăt de bucurie izbucni din pieptul lui Thorne.

Gale luă carabinele de jos, îşi susţinu prietenul şi porni la vale.

— Halde, prietene, poţi să mergi? rosti el. Sigur că poţi. Sprijineşte-te de mine. Să ne grăbim, nu mai e mult până ce va înnopta. Oh! Thorne, sunt îngrijat de soarta lui Jim. L-am pierdut din vedere pe Laddy şi e grav rănit.

După ce ieşiră din terenul stâncos, ajungând la vale, fu mai uşor de mers.

— Asculta! strigă Thorne deodată. Ce se aude?

Tăcerea fusese întreruptă de un fel de cântec confuz, vag, al cărui refren se ridica ca un murmur în aer. Gale pricepu numaidecât. Eră Jim.

— *Hello!* strigă el, trăgând după el pe Thorne, după o stâncă de unde părea că vine melodia. Unde eşti Jim? Te credeam mort. Eşti rănit?

Jim Lash era acolo, în picioare, sprijinit de patul carabinei.

Era palid, dar zâmbea. Mâinile îi erau roşii de sânge. Un bandaj ea înfăşurat în jurul genunchiului stâng. Piciorul atârna inert.

— Cred că nu-i aşa de grav, răspunse el. Doar piciorul mă necăjeşte puţin. Dar, pe toţi dracii, sper că nu voi rămâne schilod.

De după un colţ de stâncă apăru şi Laddy.

— Hei, prietene, iată-ne deci pe toţi în viaţă. Bandiţii au dat greş şi de data asta, strigă el.

Cu toţii se îndreptară spre Mercedes, care era sprijinită de indian.

— Mercedes, eşti salvată şi Thorne la fel. Totul merge bine acum.

— Rojas?

— În fundul craterului. Răzbunarea lui Yaqui.

Mercedes murmură în şoaptă numele Sfintei Fecioare, căreia îi mulţumea din suflet.

— Vino Yaqui, spuse Gale.

Indianul scoase un mormăit răguşit. Îşi ţinea mâna apăsată pe umăr, de unde curgea sânge. Avea totuşi acelaşi sânge rece, ca întotdeauna, şi Gale înţelese că rana îi era indiferentă.

Caii dispăruseră. Înspăimântaţi de zgomotul luptei se smulseseră din legăturile ce-i ţinuseră priponiţi şi împreună cu caii mexicanilor porniseră în goană prin deşert. Se aflau acum singuri în pustiu, răniţi şi la treizeci de mile de Silver River. Hrană aveau pentru trei săptămâni. Din acest loc nu puteau pleca, deoarece Jim şi Laddy nu puteau merge pe jos atâta drum până nu se vindecau. Apă aveau, căci Yaqui descoperise un mic izvor, de la care puteau să-şi astâmpere setea, Gale nu se putea duce singur la fermă căci nu cunoştea drumul, iar Yaqui nu-i putea lăsa singuri. Aşa că hotărâră să rămână pe loc, până ce rănile celor doi cowboy se vor vindeca.

Dacă până acum situaţia fusese îngrijorătoare. Gale, socoti că acum era cu adevărat îngrozitoare, căci deveniseră prizonieri ale acestor stânci de lavă şi ale

acestor vaste spaţii aride. Cu toate acestea, nimeni nu se văita. Dacă se mai gândea cineva la situaţia în care se aflau, nu putea s-o facă decât în sufletul lui.

Printr-o convenţie tacită, Laddy deveni conducătorul lor. Era de-altminteri un om care ştia să-şi asume responsabilitate, atunci când era nevoie.

Primul lucru pe care-l făcu, fu să-şi seama de ceea ce aveau ca hrană. De bine de rău, le ajungeau cam pentru trei săptămâni. Cu apa însă, stăteau mai prost.

Întrebând pe Yaqui, acesta le spuse că acest anotimp era secetos, şi că izvorul de la care luau apă, putea dintr-o clipă în alta să sece.

Situaţia deci era foarte dificilă.

Feţele prizonierilor din deşert erau palide şi obosite, dar arătau speranţa unei salvări. Rugile tuturor erau îndreptate către Cer, pentru vindecarea cât mai grabnică a rănilor lui Laddy, Jim şi Thorne.

10. REVENIREA

Belding era singur în camera lui. Liniştea domnea peste tot, căci căldura înăbuşitoare gonise pe toţi oamenii la umbra.

Belding se gândi că cei doi Chase, agenţi răpitori şi fără conştiinţă, lucrau continuu la ruina lui, în cea ce priveşte posesiunile din Silver River. Chase şi fiul său voiau să mute cursul râului după terenul lui Belding pe pământurile lor, ceea ce ar fi însemnat că fermierul ar fi ajuns la cheremul americanilor.

Reclamase la Tucson, dar tribunalul cumpărat de ei, le dădură dreptate. De trei săptămâni nu mai avea nici o ştire de la cei plecaţi în deşert. Îi credea morţi, căci Dick eu cei doi cowboy şi Yaqui ar fi trebuit să se fi întors de mult.

Îşi făcea multe griji şi în privinţa spaniolei şi a lui Thorne, care după el erau urmăriţi de nenorociri, şi probabil, acum, ucişi de Rojas

A doua zi de dimineaţă, o explozie îngrozitoare îi aruncă aproape din pat. Explozia clătinase din temelii casă, sparse în ţăndări geamurile şi răsturnă mobilele. Belding se gândi că depozitul de dinamită al lui Ben Chase, sărise în aer. Se îmbrăcă în grabă şi ieşi afară. Un mare număr de cabane de lemn fuseră distruse; un nor de praf galben plutea deasupra râului. Când fermierul ajunse la limita proprietăţii sale. Zări o gaură imensă în nisip, exact, în locul unde făcuse un zăgaz pentru apă. Pentru un motiv pe care nu şi-l putuse explica mexicanii lui Chase provocaseră aici o explozie de o forţă extraordinară. Nu putea fi vorba de un accident.

Încet, cu paşi şovăitori, Belding se îndreptă spre o ridicătură de teren, de unde putea observa totul mai bine.

Abia acum îşi dădu seama că într-adevăr era ruinaţi Provizia de apă pe care şi-o adunase în zăgaz, fusese aruncată în aer, şi apa şerpuia prin nisip, care o înghiţea ca

aviditate. Râul, prin această explozie luase un alt curs, care făcea ca terenurile sale să rămână secetoase în lipsă de apă:

Ruina îl ameninţa. Praful pe care vântul i-l mâna drept în faţă, apa care dispărea ca prin farmec în nisip din ce în ce mai mult, făcură pe Belding să cadă pradă unei mânii feroce contra lui Ben Chase şi a fiului său. Explozia avusese ca scop distrugerea rezervei lui de apă. Ce operă infernală! Nici un om din West, nici un indian sau mexican n-ar fi putut comite o astfel de faptă!

Întorcându-se spre casă, capul îi căzu în piept. Descurajarea pusese stăpânire pe el. Cu grijă, aproape mecanic, luă carabina după umăr şi o cercetă cu atenţie, verificându-i mecanismul. Ceva nelămurit, o personalitate pierdută de mult reînvia în el.

Nell îi ieşi în cale, puţin speriată.

— Ce s-a întâmplat, *Dad*?

Belding se opri şi cu ochii pierduţi, fixaţi asupra ei, răspunse:

— Am ceva noutăţi, fata mea. Trebuie să părăsim Silver River.

Nell îl privi uluită, palidă şi incapabilă să articuleze un cuvânt.

— Vezi tu, Nell, ferma noastră e distrusă, continuă Belding. E ultima lovitură ce mi se putea da. Vei pleca împreună cu mama ta. Eu vă voi urma mai târziu.

— *Dad*, văd că ai carabina! strigă Nell, arătând arma pe care Belding o ţinea în mână.

— Da. Nell, capul mi-e în flăcări. Nu mai sunt sigur de mine.

— *Dad!* strigă fata.

— Pleacă! răspunse fermierul. Du-te şi fă-ţi bagajele pentru plecare.

— Să plecăm din Silver River! murmură Nell cu buzele albe.

Fata întoarse spatele, şi privi în depărtare spre zările albastre de la orizont. Belding o pândea pe sub gene, îşi reproşa grosolănia, dar nu adăugă nici un cuvânt care să-i

exprime gândul. O lungă tăcere urmă. Belding simţea o greutate ce-i apăsa inima. Nell se întoarse brusc spre a-l privi pe Belding, apoi o luă la fugă spre casă, unde căzu plângând în braţele mamei ei, căreia îi povesti totul.

Fermierul o urmă greoi. Nu apucă însă bine să se aşeze pe un scaun, că auzi nişte paşi afară, apoi p lovitură în uşă. Deschizând-o, se găsi în faţa lui Ben Chase şi a lui Hartford Chase.

— Bună ziua, Belding, rosti tatăl. Ne-am speriat de explozie şi am venit să vedem ce s-a întâmplat. Şeful lucrătorilor s-a îmbătat şi aceşti imbecili au comis o greşeală grosolană…

— Chase, îl întrerupse fermierul, ridicând vocea, ai dreptate. Explozia este greşeala cea mai grosolană pe care a-i comis-o vreodată.

— Ce vrej să spui?

— Vreau să spun că nu am vreme de vorbă. Vă voi vedea mai târziu. Deocamdată sunt ocupat cu familia mea, care este nevoită să plece din Silver River,

— Nell pleacă! strigă Radford Chase,

— Da. Dar… *Miss Burton*, pentru d-ta, tinere.

— Mr. Belding, am unele lucruri foarte importante de discutat cu d-ta. Pot intra?

— Nu, răspunse scurt Belding. Vom discuta afară.

Îi împinse afară şi închise uşa după el.

— Vreau să încerc încă odată să te aduc la sentimente mai bune, începu Chase cu vocea mai îndulcită. Ai suferit mari pierderi aici natural, şi asta te-a făcut nervos, îţi dau dreptate. Dar ai un singur lucru rău: nu vezi lucrurile aşa cum le văd eu. Afacerile sunt afaceri: Legea autorizează aceste tranzacţii a căror onestitate a fost pusă la îndoială de d-ta. Eu vreau să caut terenuri miniere în aceste locuri. Sunt dispus să-ţi dau un loc important în Companie. Dacă ai puţin cap şi vei primi, în curând vei fi bogat. Sunt aici mari perspective de bogăţie… Şi interesul meu, Belding, a devenit personal. Radford iubeşte pe fata ta şi vrea să se căsătorească cu ea. Să fim legaţi nu numai prin afaceri, dar şi prin familie. Belding, îţi dai seama ce avantaje vei avea!

Ce spui?

— Nu, răspunse fermierul. Banii voştri nu pot cumpăra dreptul de a străbate terenurile ranchului meu. Şi Nell nu vrea deloc să se mărite cu fiul tău, căci iubeşte pe altul. E lămurit?

— Dar i-ai putea schimba gândul.

— N-o voi face niciodată.

— Pot să te întreb pentru ce?

— Desigur. Propunerea nu mă încântă deloc, răspunse încet şi ferm Belding.

Radford Chase începu să tremure de mânie. Belding nici nu se ocupa de el şi, mai bine spus, nici nu-i privise măcar odată. Ben Chase, ai cărui ochi sclipeau întunecos, îşi dădu brusc adevăratul său caracter pe faţă, rostind:

— Văd că nu găseşti deloc demn pe fiul meu pentru fata ta. Ştii însă să fata ta Mrs. Belding nu are dreptul să poarte numele de Burton?

— Nu, răspunse liniştit *ranchmanul*.

— Ei bine, o vei şti acum.

— Ai cumva vreo dovadă? întreba Belding, mereu cu acelaşi ton rece şi indiferent.

— Dovadă? Am pentru orice om cu puţină judecată. M-am născut şi am trăit la Peoria. N-ai ştiut până acum, nu-i aşa? Acolo am cunoscut-o pe Nell Warren, nevasta ta. Era o fată veselă şi foarte frumoasă. Toţii flăcăii de acolo erau îndrăgostiţi de ea. Numai unul singur avu preferinţă: Bob Burton, un băiat dezghețat, dar o canalie. Presupuneam că era logodit cu ea. Totuşi, pe neaşteptate, dispăru din Peoria… Atunci Nell, dându-şi seama că a fost dezonorată, dispăru şi ea. Aici, am întâlnit-o din nou. S-a ferit însă de mine şi cred că nici nu ţi-a spus că mă cunoştea. Am povestit totul lui Radford. Şi dacă nu primeşti propunerea mea, fiul meu va destăinui totul fiicei tale.

Belding se încruntă. Un zâmbet sinistru încolţi pe buzele lui. Privirea îi alunecă asupra lui Radford Chase, care începu să strige isteric:

— Voi vorbi… voi vorbi atât timp cât voi trăi!… Nu mă vei putea împiedica să vorbesc.

— Vei crăpa poate, spuse Belding într-un şuierat, dar nu vei vorbi.

Braţul i se cobori brusc şi când îl ridică, carabina îi strălucea în mână, dar în aceiaş clipă, rămase ca trăsnit, cu ochii ţintă în deşert.

— Dumnezeule! Am halucinaţii? murmură el.

La câteva sute de metri, prin nisipul deşertului, şase oameni plini de praf şi năduşeală, rupţi de oboseală şi zdrențuiți, se apropiau de el.

Un cap de fată apăru în pragul uşii, transfigurată de bucurie. Era Nell.

— Dick! Dick! strigă ea. Dick!

Ochii, lui Belding începură să lăcrămeze, Nu era sigur că vede limpede. Numai când cei şase oameni fură lângă el, reuşi să-şi revie şi să rostească calm şi tărăgănat, cum îi era. obiceiul:

— Sunt fericit că sunteţi cu toţii sănătoşi.

11. RĂFUIALA

Laddy, Lash, Thorne, Mercedes fură îmbrăţişaţi cu căldură de Belding. Dick Gale se afla în braţele lui Nell, care părea că nu vrea să-i mai dea drumul. Belding îi strânse în braţe fericit pe amândoi. Ben Chase şi fiul său dispăruseră de lângă el, dar asta nu mai avea importanţă pentru el.

— Dick! Dick! strigă el. Tu eşti?... Tu aici... Te-ai întors la Silver River?

Gale îi luă mâna şi i-o strânse ca într-o menghină, fără să scoată o singură vorbă.

Yaqui stătea deoparte privind bucuros la această scenă. Nimeni nu părea că se gândeşte la el, până în clipa când Belding îl zări şi se îndreptă spre el şi-i ceru să povestească ce se întâmplase.

— Rojas după noi, începu indianul în scurtături de fraze. Rojas mort în lavă. Cai fugit în deşert. Cowboyi şi soldat răniţi. Trebuii rămânem pe loc. Apoi, întors pe jos aici. *Howgh!*

Din aceste sumare explicări, Belding pricepu totul. Înţelese că Thorne şi Mercedes rămaşi fără mijloc de locomoţie şi fără provizii, nu putuseră să-şi continue drumul şi se întorseseră la fermă împreună cu ceilalţi.

Erau atât de obosiţi, încât cum au intrat în casă şi după ce au mâncat se culcară care cum putu.

A doua zi, spre prânz, cei doi cowboy ieşind din bucătărie, se duseră spre *corral* aude începură să pălăvrăgească.

— Sunt bolnav, îţi spun, gemu Laddy, şi trebuie să mănânc. Jim, eşti prietenul meu?

— Laddy, sunt, răspunse Jim cu o voce plângătoare. Ţi-e foame? Du-te şi mănâncă.

— Sunt bolnav şi nu pot să mă mişc de aici. Dacă nu-mi aduce cineva mâncare, voi muri de foame, sunt sigur.

— Aş vrea s-o văd, şi p-asta, făcu Lash privindu-l cu

coada ochiului.

— Nu m-ai înţeles niciodată, Jim, şi nici nu vei putea vreodată…

Cowboyul se întrerupse, căci zărise pe Belding care se apropia de ei.

— Laddy, spuse fermierul, povesteşte-mi tot ce vi s-a întâmplat, căci de la Yaqui am înţeles prea puţin.

— Sunt bolnav, dar pot vorbi, spuse Laddy. Să-mi aprind mai întâi pipa.

Îşi umplu pipa pe care Nell i-o făcuse cadou de mult, o aprinse, şi după ce trase cu nesaţ câteva fumuri, începu să-i povestească… şi vreme de două ore vorbi într-una. Vorbi până când vocea nu i se mai auzi decât ca un murmur stins.

La câtva timp după amiază, Belding întâlni pe Dick aproape de zăgazul aruncat în aer.

— Belding, ce înseamnă asta? întrebă el, arătând cu mâna ruinele zăgazului.

— Dick, pentru că te interesezi, află că asta este opera unei încărcături de nitroglicerină.

— Nitroglicerină? repetă Gale tresărind. De când m-am întors am observat că s-a schimbat, ceva pe aici… Trandafirii s-au ofilit… Vitele sunt slabe şi mugesc neîncetat… Silver River şi-a schimbat cursul… Ce s-a întâmplat? *Ranchul* e părăginit Pretutindeni unde privesc, suflă jalea morţii. Explică-mi?

— Da, s-au schimbat multe, răspunse Belding cu ten de amărăciune. Ascultă, fiul meu

Pe scurt, dar în termeni tari, *ranchmanul* povesti uneltirile lui Case. Prima impresie a lui Gale fu de groază.

— Apă n-avem, pământurile răpite, spuse el. Vezi, Belding, aproape că nu-i de crezut. Silver River în mâinile unor exploatatori, unor nemernici care spun că lucrează cu dreptul legii?

Şi brusc fizionomia lui un aspect sălbatec şi bănuitor.

— Acest Chase şi fiul lui… ei au făcut toate acestea?

— Da. Un furt neruşinat! Mai rău ca mârşăviile unui

greaser, răspunse Holding cu un aer întunecat.

— Şi spui că legea le-a dat dreptate?

— Desigur, Dick, suntem învinşi, despuiaţi şi nu putem face nimic.

— Sunt nemângâiat Belding. Mai ales pentru Laddy, spuse Gale, emoţionat. E ruinat şi nu se va mai putea reface niciodată. Voia să se stabilească aici, în acest colţ de pământ, să crească cai şi să-şi sfârşească zilele în pace şi mulţumit de sine. E prea mult pentru el! Nu ştie încă nimic! Ce să-i spunem când va afla totul?

— Asta-mi dă din gândit, răspunse *ranchmanul*, privind ţintă în zare. Ar fi mai bine sutei lucrul acesta pe socoteala ta.

— Eu? Ei bine! Îi voi căuta pe aceşti oameni. Dacă Laddy mi-o va lua înainte îi va ucide poate. Dar dacă mă însărcinez cu acest lucru…

— Vorbeşti ea un adevărat *Westmann*, Dick. Dar mai este încă ceva. Trebuie să te gândeşti la Nell.

Tânărul aruncă spre Belding o lungă privire întrebătoare.

— Poţi să te încrezi în mine, spuse el.

— Atunci, totul e bine, răspunse Belding.

Şi cu o voce profundă care tremura, *rancmanul* aduse la cunoştinţa lui Gale că Nell fusese obiectul asiduităţilor lui Radford Chase şi că tatăl acestuia se purtase într-un mod nedemn cu Mrs. Belding…

— Iată deci unde-i răul. Mititica! murmură Gale. Simţeam că se petrecuse ceva. Nell nu mai era aceiaş şi când am rugat-o să se căsătorească cât se poate de repede cu mine, nu mi-a răspuns nimic şi a început să plângă.

— Nell a avut multe de suferit, spuse Belding. Bine că ai venit, căci totul va merge mai bine. Totuşi îmi cunosc fata: va refuza să se mărite şi vei avea de furcă mult ca să-i schimbi hotărârea. Şi apoi tu… mai este…

— Ce vrei să spui? întrebă Gale. Îndrăzneşti să spui că… dacă faptul este adevărat, asta ar putea avea vreo influenţă pentru mine?

— Haide, haide, Dick. N-am spus asta. Cred că nu ştiu să mă exprim…

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi că nu crezi nimic din tot ce ţi-a îndrugat acest Chase. E o minciună. Vino cu mine la Nell. Vreau să i-o spun.

Belding se simţi apucat de o mână de fier şi târât până în casă. Nell, văzându-î. Scoase un strigăt uşor şi păli.

— Nell, spune-mi de ca nu vrei să te măriţi cu mine? o întrebă el, cu voce reţinută.

— Dick, nu mai sunt demna de tine, răspunse ea.

— Nell! strigă tânărul cu glasul sugrumat. Priveşte-mă. Nu cred deloc în acest lucru care te tortureazã. Mama ta îţi va face dovada. A suferit mult în trecut, dar nu e vinovată cu nimic. Chiar dacă ceea ce a spus acest Chase o adevărat, vreau mai mult ca oricând să-mi fii soţie…

Nell se ridică dintr-o mişcare cu un elan plin de pasiune şi-l îmbrăţişă.

— Oh! Dick, cât eşti de bun! Nu vei şti niciodată ce fericită m-au făcut aceste cuvinte.

— Atunci, iubito, îţi vei ţine făgăduiala?

Tânăra păli şi aplecă capul.

— Nell! strigă Gale, cu respiraţia tăiată.

— Nu mă întreba nimic, Dick. Eu… eu nu pot fi soţia ta.

— Pentru ce?

— Ştii bine. Sunt…

— E o minciună sfruntată! o întrerupse violent Richard. Şi chiar dacă ar fi adevărat… între noi nu există nimic altceva decât dragostea. Oare… nu mă mai iubeşti?

Păreau că-l uitaseră cu totul pe Belding care se retrăsese în umbră.

— Te iubesc din suflet, spuse Nell frângându-şi mâinile. Dar nu vreau să te fac de ruşine.

— Dar bine, iubito, îţi spun că asta n-are nici o importanţă pentru mine.

— Acest demon de Radford Chase, continuă Nell printre suspine, va dezvălui tuturor secretul. A jurat că dacă nu mă căsătoresc cu el, mă va urma pretutindeni, spre a mă face de ruşine.

Belding văzu că Gale devine de o paloare mortală, încordându-se subit.

— Acest Chase te-a ameninţat? întrebă tânărul.

— Ameninţat? El mi-a făcut viaţa un coşmar, răspunse Nell, vorbind iute. Dacă nu te întorceai la vreme, aş îi înnebunit.

Galo simţi că sângele începe să-i clocotească în vine. Tâmplele îi zvâcneau şi pumnii i se încleştară, când spuse:

— Nell, sunt sigur că suferinţele ţi s-au ciumat. Nu te voi părăsi. Acum du-te şi te odihneşte, încrede-te în mine. Voi închide gura lui Redford Chase.

— Dick, dar nu-l vei ucide?

Gale, începu să râdă, dar râsul lui îl făcu pe Belding să tresară.

— Dick, te rog. Nu face asta. Făgăduieşte-mi…

— Tu îmi ceri asta? făcu tânărul.

— Da, oh! Da!

— Dar bine, ce fel de om aş mai fi eu?

— Mie frică. O să, tragă în tine pe la spate.

— Nu, un astfel de om nare nici măcar acest fel de curaj.

— Pleci? strigă ea cu groază.

Gale surâse şi surâsul lui dădu fiori lui Belding.

— Dick, nu te poate împiedica nimic?

— Nu.

Gale ieşi, urmat de Belding.. Afară cei doi cowboy şedeau sub un copac, fumând liniştiţi.

— Sunt sigur că se va întâmpla ceva, spuse Laddy.

— Dick, Unde fugi aşa? îl întâmpină Jim.

— Am o răfuială cu o bestie.

Cei doi cowboy rămaseră uluiţi. Priviră spre Belding şi-l văzură palid. Gale se apropiase de *corral* şi se pregătea să încalece pe un cal.

— Stai!

Glasul lui Laddy ar fi oprit în loc pe orişicine dar nu şi pe Gale.

— Dick, vrei să pleci, fără mine?

— Nu mai ştiu nimic. Mi-e na capul înfierbântat acum.

— Văd prea bine. Ai puţini răbdare. Sunt invalid, dar în asemenea treburi tot mai fac două parale.

Cowboyul se îndrepta şchiopătând spre casă. Jim Lash

scuturând cenuşa din pipă îl urmă fredonând un cântec din West. După câteva clipe apărură amândoi, cu câte o carabină.

— Unde-i găsim pe cei doi întrebă Gale pe Belding.

— Într-un cort în vale. Aproape de biroul poştei. Cred însă că acum îi găseşti la cârciumă. Acolo e sediul lor.

— Haide cu noi, spuse Gale, cu ochii strălucitori.

În goana cailor, coborâră în vale. Trecură pe lângă câteva cabane şi se opriră în faţa unei construcţii masive.

— Iată-l pe Ben Chase, spuse Belding. E acela cu părul alb. Ne-a văzut. Ştie că se întâmplă ceva şi a luat câţiva oameni cu el.

Sala în care intrară era spaţioasă şi ajunse să se instaleze un bar pentru a se transformam spelunca. Se zăreau şi nişte mese de joc. Dintre cei ce se aflau înăuntru, majoritatea erau americani şi mexicani. În jurul unei mese, era strâns un grup mai numeros de jucători, care fumau şi beau, în timpul jocului.

— Arată-mi pe Radford Chase, rosti Gale.

— Uite-l colo. Individul cu faţa roşie, şi ochii spălăciţi. Te-a văzut. Cred că a îngălbenit, dacă nu mă înşeală ochii.

Belding surâse sălbatec. Dick se opri înaintea mesei. Dintr-o puternică lovitură de cizmă, o răsturnă, împrăştiind în toate părţile paharele, cărţile de joc şi banii. Indivizii care se aflau acolo, încurcaţi, se ridicară brusc de pe scaune, în vreme ce Gale striga:

— Sunt Richard Gale. Caut pe Radford Chase.

Un individ înalt, lat în spate, înaintă un pas.

— Eu sunt Radford Chase, spuse el.

Dar glasul îi dezminţea îndrăzneala atitudinii lui. Ceea ce urmă, în chestie de câteva secunde. Mesele scaunele, fură răsturnate, o lampă atârnată de o grindă se sparse în cioburi, răspândind petrolul pe podele. Laddy se rezemase de un stâlp; carabina îi mai fumega încă. Un mexican se sprijinea de perete, urlând, cu braţul atârnând inert. Din alt colţ, un alt mexican, susţinut de camarazii săi, scotea strigăte sfâşietoare de durere. Jim, privindu-l, scuipă cu scârbă; apoi, îşi încarcă din nou carabina. Aceştia doi

voiseră să tragă în Gale, dar Laddy şi Lash îi scoseseră numaidecât din luptă…

În mijlocul speluncii zăcea Radford Chase, în nesimţire, cu hainele sfâşiate şi plin de sânge pe faţă. Nu avea nici o rană serioasă, dar fusese frânt de pumnii lui Gale. Nimeni nu-l ajuta să se ridice.

Ascuns după o masă, se afla Ben Chase, a cărui autoritate şi curaj dispăru ca prin farmec Gale se îndrepta spre el, plin de năduşeală, dar cu ochii arzând de un foc întunecos şi-i vârî pumnal sub nas.

— Părul tău alb te scapă de data asta. Fii prudent însă. Dispari din calea mea, căci cu altă ocazie nu voi mai şti cei mila. Cât despre fiul tău, spune-i din partea mea că de fiecare dată când voi da ochi cu el, va păţi ceea ce a păţit astăzi.

Şi cu paşi mari, fără să privească în urmă, ieşi afară urmat de cei doi cowboy şi Belding.

12. SECRETUL LUI SILVER RIVER

A doua zi dimineaţă, Gale ieşi din caşă, ducându-se într-un hambar, căutând un loc singuratec şi tăcut. De abia se aşeză pe un buştean şi Yaqui apăru fără zgomot, misterios ca întotdeauna.

— *Mate,* murmură el răguşit.

— Da, Yaqui. Merge rău, foarte rău, răspunse Gale.

Indianul fusese pus la curent cu pierderile lui Belding şi ale cowboylor săi.

— Vino… cu mine! spuse el, arătând cu un gest grav pantele abrupte ale Munţilor Fură Nume.

— Pentru ce fratele meu vrea să merg cu el?

— *Lluvio d'oro*, răspunse Yaqui.

„Ploaie de aur”, traduse Gale în gând.

Era numele pe care indianul îl dădea lui Nell. Ce voia el să spună? Tânărul, după câteva clipe, sfârşi prin a dezlega enigma. Yaqui vorbea de aur. *Aur!* Indianul voia să refacă averea distrusă a fratelui său alb care-l salvase din ghearele bandiţilor lui Quinteros. Gale fremăta privind ochii negri ai acestui indian. Yaqui nu socotea încă de ajuns de plătită datoria sa?

— Vino… cu mine, repetă indianul.

— Bine, Yaqui.

Gale se duse repede în camera lui, îşi luă carabina şi un bidon cu apă, apoi se întoarse. Fără ca nimeni să-l vadă, se depărtară spre Munţii Fără Nume. Apucând pe albia, unui râu secat, se îndreptară mai întâi spre un lac, care rămăsese singura adăpătoare pentru vitele lui Belding. Yaqui ocoli lacul, ce se afla în mijlocul unui teren stâncos, şi începu să se caţere pe pantele abrupte ale munţilor. Gale îl urma de aproape, din ce în ce mai intrigat.

Străbătură astfel munţii, vreme de două ore. Deodată, Gale auzi un zgomot asemănător unei cascade. Yaqui se

urcă pe o stâncă mai înaltă şi se opri. O clipă după aceea, Gale fu lângă el şi zări la picioarele lui o prăpastie fără fund, de unde se auzea zgomotul. Urmând cu privirea direcţia prăpastiei, zări puţin mai departe un râuşor rapid şi strâmt ce părea că izvorăşte dintr-un mic lac.

Yaqui îl condusese până la izvorul lui Silver River.

Indianul îl smulse însă din contemplare şi porni mai departe. După vreo jumătate de oră, ajunseră într-un mic luminiş, înconjurat de stânci înalte şi în care nu se vedea decât nisip şi iar nisip. Gale se întreba cât are să-l mai ducă Yaqui, când îl văzu pe acesta aplecându-se la pământ şi scormonind prin nisip. După câteva clipe de nerăbdare, în care vreun demon al aurului părea că pusese gheara pe el, Yaqui se ridică, cu un bolovan în mână.

Gale îl apucă tremurând şi observă că ceea ce i se păruse bolovan nu era altceva decât aur.

Aur?

Numai acest cuvânt sucea capetele multor oameni, făcându-i să comită cele mai mari nesăbuiri. Numai acest simplu cuvânt făcea ca mii de oameni să-şi părăsească căminul împreună cu nevestele şi copiii lor, pentru a îndura suferinţele şi amărăciunile deşertului, numai cu speranţa ca va găsi puţin aur…

Tresări speriat când se simţi atins, Yaqui îi atrăsese atenţia asupra unui punct mai întunecos ca celelalte. Amândoi se îndreptară într-acolo. Ajunşi la dai paşi de acel loc, Gale se opri cu un fior de groază. Zărise rămăşiţele unor oameni morţi sau ucişi de mult. Numai câteva oase mai erau mărturia existenţei lor cândva. Yaqui făcu un pas înainte, un scârţâit uşor se auzi. Aplecându-se indianul ridică un obiect lucitor, pe care Gale îl identifică numaidecât: era o tabachera. Cu greutate, reuşi s-o deschidă şi observă o hârtie, pe care păreau mâzgălite nişte litere cu sânge.

Ca fulgerul, trecu prin mintea lui Gale că altul descoperise acest filon aurifer, că hârtia nu era altceva decât un testament. Şi că în acest din urmă caz, onoarea nu-i îngăduia să-şi însuşească bunul altuia.

Cu mâinile tremurând, desfăcu pergamentul şi citi:

Noi, Robert Burton şi Jonas Warren, dăm jumătate din acest zăcământ de aur, care ne aparţine, omului care-l va descoperi şi jumătate lui Nell Burton, fiică şi nepoată.

Un strigăt de bucurie îi scăpă. Gâfâind, cu inima bătându-i să se spargă, copleşit de o fericire de nedescris. Gale împături cu grijă acest vechi testament. Era un document adevărat, de acum douăzeci şi unu de ani, care autentifica căsătoria lui Robert Burton cu Nellie Warren.

EPILOG

Era o zi înăbuşitoare. Silver River curgea lin. Cu un clipocit uşor, ca un murmur.

Belding redeveni practic, şi se puse pe muncă, pentru a-şi duce la îndeplinire planurile sale de minier, mai ales acum când Gale descoperise acel zăcământ aurifer.

Toţi erau mulţumiţi. Dar o fericire prea mare nu vine niciodată singură. Yaqui căută pe Gale pentru a-şi lua rămas bun. Dick rămase uimit şi se întrista subit, uitând pentru moment că indianul nu putea trăi decât în mijlocul naturii şi că nu-l putea reţine.

Belding voi să-l umple de daruri, dar indianul nu luă, decât un sac cu merinde, o carabină, un cuţit, o pătură, un bidon şi nimic mai mult Toţi cei care se aflau atunci la fermă ieşiră pentru a-l conduce până la *corral*, unde Belding îi dărui un armăsar.

După ce aruncă pătura pe crupa calului, încăleca şi impasibil şi tăcut, cum fusese întotdeauna se întoarse spre prietenii săi. Strânse mâna tuturor, aruncă o privire rapidă către Nell, apoi câteva clipe pe Mercedes. Tot timpul cât fu privită, Mercedes simţi o emoţie intensă. Acesta era doar indianul căruia îi datora viaţa, dragostea şi fericirea.

Fără nici un semn de regret, aşa cum sunt obişnuiţi indienii, Yaqui coborî în vale şi porni la pas de-a lungul lui Silver River.

— Se duce la ai lui, spuse Belding.

— La ai lui, murmură Laddy.

Gale, mai mult ca toţi, era cel mai mişcat.

— Thorne, Mercedes, Nell, spuse el, să ne urcăm pe colina aceasta şi să-l privim cum pleacă. Dar când ajunseră în vârful colinei, Yaqui era destul de departe.

— Se va întoarce oară?... Ne va face vreun semn?! întrebă Nell.

— E un indian, iubito, răspunse Gale.

Câteva clipe se fixară ochi în ochi, apoi aruncară o ultimă

privire în direcţia indianului. Soarele înroşise cerul, transformându-l într-o mare de foc. Yaqui nu se mai vedea decât cu un punct negru în zarea înroşită. Urcă pe o colină, merse pe ea, o siluetă neagră, proiectată pe cer… apoi dispăru.

Erau fericiţi, dar în acelaş timp şi o tristeţe nelămurita le învăluise sufletele. Creatorul fericirii lor nu se va mai întoarce niciodată…

SFÂRŞIT

CUPRINS

„TIPOGRAFIA CAPITALEI" BULEV. ELISABETA, 5 — BUCUREŞTI